

@ Orchard Literary Agency

KISS JUDIT ÁGNES

Zsálya hercegnő

és az öregnek hitt herceg

@ Orchard Literary Agency

KISS JUDIT ÁGNES

Zsálya hercegnő

és az öregnek hitt herceg

Szimonidesz Hajnalka rajzaival

A herceg segítséget kér

Nyári esteken, amikor lement a nap, és felgyújtották a lámpát, anya azonnal megszólalt:

– Kislányom, becsuknád az ablakot? Bejönnek a bogarak a fényre.

Mire apa rögtön rávágta:

– Pont most, mikor végre nincs az a dög meleg? Hadd járjon a levegő! Ha bejönnek, majd kitessekelem őket!

Így hát Zsálya ülve maradt, az ablak pedig nyitva, és a különböző szárnyas rovarok rövidesen körülvették a lámpát. Apa szív-fájdalom nélkül lecsapta volna valamennyit, de Zsályának – bármennyire is félt tőlük, főleg a szőrös szárnyú, hangosan pirregő éjjeli lepkéktől – megesett rajtuk a szíve, és könnyörgőre fogta:

– Jaj, apa, ugye nem ölod meg őket?

Ilyenkor apa óvatosan rájuk borított egy üvegpoharat, alácsúsztatott egy kartonlapot, és a foglyul ejtett, verdeső rovarot megmutatta Zsályának, hátha meg tudja békíteni a kislányát vele.

– Nézd csak meg, ez egy kacsafarkú szender! Milyen szép! Ennek meg a nyelve olyan, mint egy kolibri csőre. – Hiába. Zsálya ugyanúgy irtózott tőlük. Úgyhogy apa a végén kihajtotta őket az ablakon.

Ezen az estén egy különösen nagy éjjeli lepke csapódott a lámpának, aztán ahogy az ütközéstől megszédülve menekülni próbált, az ablaknak. Pont Zsálya szobájában.

– Apa! – sikoltott fel rémülten a kislány. – Bejött egy ronda, dagadt, szőrös szárnyú szender vagy mi!

– Nem vagyok szender! – szólalt meg váratlanul a lepke, abba hagyva a hasztalan csapkodást. – Fényilonca vagyok. És... és ha te is azzal jössz, hogy dagadt vagyok...! Vedd tudomásul, hogy volt egy sérülésem, és egy csomó ideig nem tudtam repülni. És hát ettem, meglátszik, na. Majd lerepülök. Különben is – tette hozzá sértődötten –, ha neked én dagadt vagyok, hát akkor... hát akkor nem láttál még pohoslepkét.

Zsálya mozdulatlanra dermedt a döbbenettől. Közelebb hajolt az ablaküveghez, és a szürkés, szőrös szárnyak alatt a tor

és a potroh helyett karcsú emberi testet, a három pár ízelt láb helyett pedig vékony emberi kezet és lábat pillantott meg. A lepke arca egy kislányarc volt, csak a fején imbolygó csápok árulkodtak róla, hogy mégis valami furcsa lény. Leginkább egy tündérrre hasonlított.

– Te ki vagy? – kérdezte Zsálya suttogva.

– Most mondtam.

Fényilonca vagyok – válaszolt még sértődöttebben a lény.

– Tündér?

– Olyasmi – hagyta rá sóhajtva Fényilonca. – Valójában tűzpille. De jó a tündér is.

– És hozzám beszélsz?

– Ki máshoz? Ha egyszer hozzád küldtek – méltatlankodott a tündér, miközben gyűrött, szőrös szárnyát igyekezett kisimítani. – Csak megzavart ez az éles, vakító fény. Nem lehet benne normálisan tájékozódni. Különben nem repültem volna az ablaknak. Ne mondd el senkinek, hogy nem vettem észre az üveget. Nem akarom, hogy nevéssenek rajtam.

– Hozzám küldtek? – hüledezett Zsálya. – Mégis ki?

– Ne haragudj – hajolt meg a lepketündér –, zavarba hozott ez a kis baleset. – Megköszöri a torkát, és ünnepélyesen csengő hangon folytatta: – Salvia hercegnő, köszöntelek Aevus hercege nevében...

– Sajnálom, de azt hiszem, eltévedtél – vágott közbe Zsálya. – Nem hívnak Salviának. És sajnos nem vagyok hercegnő.

– Pontosan tudom, hová jöttem! – háborgott Fényilonca. – Salvia a neved, csak a szüleid Zsályának szólítanak. És ha a szüleid király és királynő, akkor te nyilvánvalóan hercegnő vagy.

– Semmi király meg királynő! – kelt ki magából Zsálya, talán csalódottságában, hogy a tündér mégis téved. – Az apukám egy irodában ül egész nap, anyukám meg egy boltban!

– Attól még bizony király és királynő – bólogatott bölcsen Fényilonca.

– És ez? – mutatott körül Zsálya. – Úgy néz ki talán, mint egy palota? És látsz te itt kincseket?

– Nem a kincs számít – hajolt meg újra Fényilonca –, hanem a szív. Hidd el nekem, az apukád igazi király, az anyukád valódi királynő, te pedig hercegnő vagy! Most már meghallgatod az üzenetet, Salvia hercegnő?

– Meg – vont vállat lemondóan Zsálya.

Fényilonca harmadszor is meghajolt, de akár mennyire igyekezett, már nem tudott ugyanolyan ünnepélyes hangon megszólalni, mint elsőre.

– Salvia hercegnő, köszöntelek Aevus hercege nevében! A herceg a segítségedet kéri, mert nagy bajban van, és rajta keresztül az egész birodalom. Te vagy az egyetlen, aki ennek a világnak lakójaként ugyan, de vele egyazon hónapban, napon, órában és percben születted. Csak te juttathatod őt megérdemelt trónjára. Ha a segítségére leszel, jutalmad nem marad el. Vállalod a feladatot?

– Jó, de mit kellene csinálnom? – értetlenkedett Zsálya.

– A herceg nem jöhet a te világodba, és te is csak segítséggel juthatsz el hozzá. Viszont személyesen szeretné feltárni előtted szorongatott helyzetét, ezért arra kér, látogasd meg!

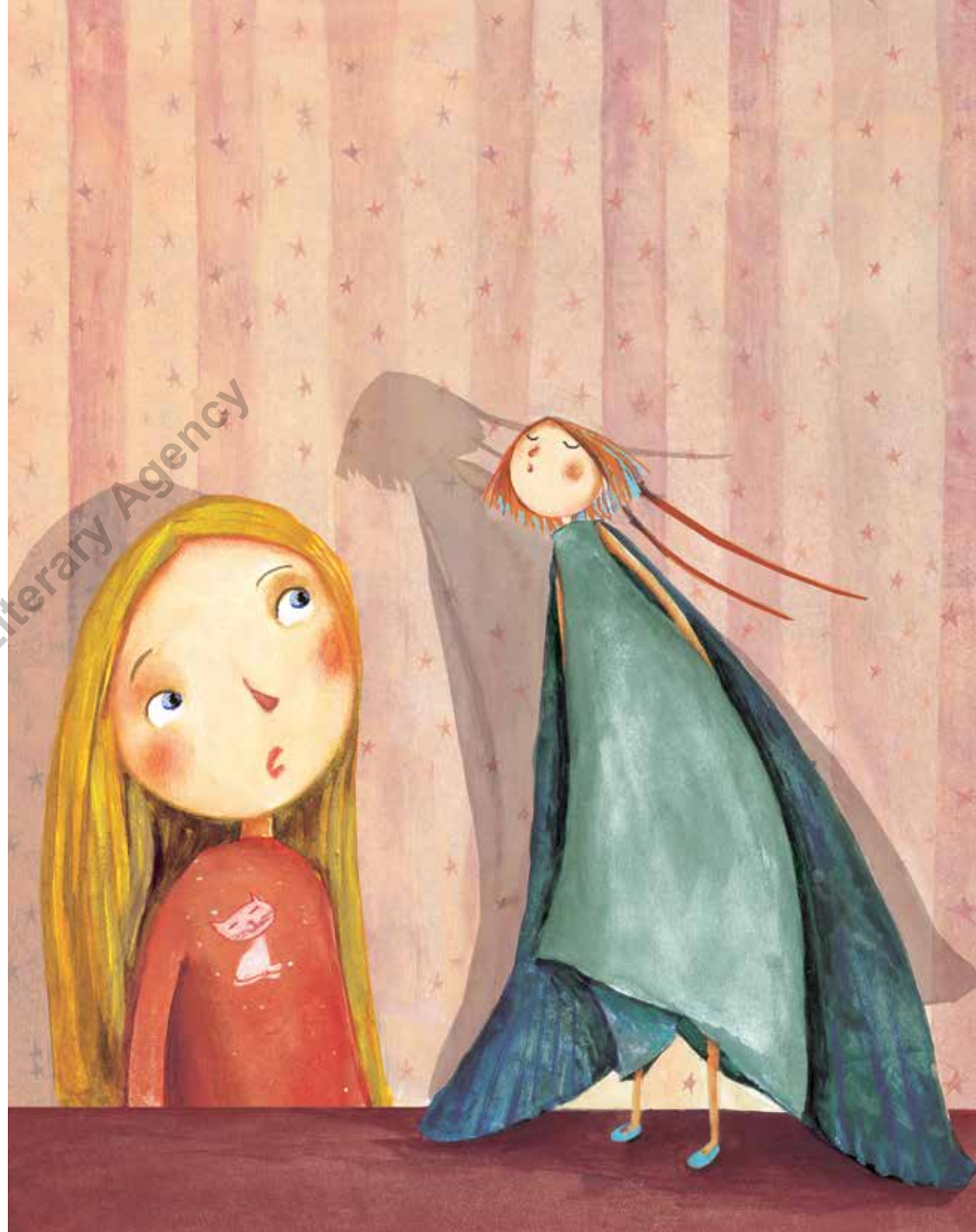
– Te fogsz odavinni?

– Szerinted elbírnálak? – méltatlankodott Fényilonca. – Hát nézd már meg, mekkora vagy! És hogy én mekkora vagyok.

– Nem úgy gondoltam – mentegetőzött Zsálya, de Fényilonca a szavába vágott:

– Egy unikornis hátán tudsz Aevus Királyságba jönni. Ha vállalod a feladatot, akkor oda kell adnom a tojást.

– Miféle tojást?

– Hát az unikornisét... Na, döntsöd már el, mert különben meg se mutathatom!

– Megyek – jelentette ki Zsálya.

A lepketündér kinyújtotta vékony karját. Markában egy fehér, apró gömböt rejtegetett.

– Ez meg mi? – hökkent meg Zsálya.

– Mondom, unikornistojás.

– Ez legfeljebb hangyatojás – jegyezte meg Zsálya, és közben arra gondolt, kelhet-e ki unikornis tojásból, ha egyszer mégiscsak lófélé.

– Csak azért, mert olyat már láttál, de ilyet még nem – torkolta le Fényilonca. – Szóval tedd langyos vízbe! Minden nap cseréld raj-

ta reggel meg este, hogy meg ne hűljön! Ha kikel, megint jövök, és mindent elmagyarázok.

– Vízitojás? – csodálkozott Zsálya, aki már azon töprengett, vajon rá kell-e ülnie, hogy kiköltse, vagy homokba kell-e ásni, mint a krokodiltojást.

– Az – bólogatott Fényilonca. – Nagy edénybe tedd, mert megnő! Most mennem kell.

Fényilonca szárnyra kapott, egy darabig tanácstalanul pirregett, aztán nekirepült a lámpának, és leesett a földre.

– A csudába! – lehelte elhalóan. – Megtennéd, hogy lekapcsolod a lámpát? Nem tudok tájékozódni.

Zsálya leoltotta a villanyt, Fényilonca pedig nyílegyenest nekirepült az ablaküvegnek.

– Ó, hogy a kukoricamolylessen bele! – mérgeződött. – Segítenél?

– Persze – Zsálya maga is meglepődött, hogy odatartotta az ujját. Fényilonca belekapaszkodott. A kislány kihajolt az ablakon, messzire nyújtotta a karját, a lepketündér pedig elrugaszkodott, és hamarosan eltűnt az éjszakában.

– Na, hadd lássam azt a szendert! – jött be apa a szobába kezében az ilyenkor szükséges üvegpohárral és kartonlappal.

– Már nincs itt, kiraktam – felelte Zsálya.

– Nem is féltél tőle? – csodálkozott apa.

– Nem, ettől nem – mosolyodott el Zsálya, és kiment, hogy megfelelő vízestálat keressen az unikornistojásnak.

Az unikornis kikel

A tojás nőttön-nőtt. Már reggelre akkora volt, mint egy fürj tojása, másnapra mint a tyúké. Zsálya szorgalmasan cserélgette a vizet, a tálat pedig az ágy alatt tartotta, nehogy a szülei észrevegyék. De a hét végére a tojás kinőtte a tálat, Zsályának a kiskádat kellett behoznia, amiben baba korában anya fürdette, azóta meg a ruhát áztatta benne. Nem fért be az ágy alá, fogalma sem volt, hová tegye. Hiába volt külön szobája, esténként anya vagy apa mesét olvasott neki, betakarta, jóéjtpuszt adott. Csak úgy, a szoba közepén feltűnő lett volna egy kád víz, benne egy tojással. Milyen nehéz bármit is elrejteni, ha az ember együtt lakik a szüleivel! Egész barikádot épített végül köré játékokból, könyvekből, és elhatározta, ha bárki megkérdi, mi az, azt mondja, titkos bunker, amit senki másnak nem szabad megközelítenie. Tulajdonképpen így is volt.

Szombat este, még a mese előtt, amikor egyedül volt a szobájában, és a langyos vizet cserélte a tojás alatt, koppanást hallott, aztán egy vékonyka hangot:

– Aúúú!

Odanézett. Fényilonca az ablakpárkányon kuporgott, és a fejét dörzsölgette:

– Már megint megzavart az a nyavalyás lámpa!

– Bocsánat – mondta Zsálya büntudatosan –, nem tudtam, hogy ma jössz. Ha kicsit később érkezel, már le van oltva.

– Most kellett – válaszolta tömören Fényilonca. – Mindjárt kikel. Hol van?

Zsálya óvatosan előbányászta a kádat a könyvek, játékok és ruhák mögül. Aznap este még nem is adott friss vizet a tojásnak. Ahogy belenézett, halkán felsikoltott. A tojás egyik oldala megrepedezett, és valami fehér-sárga türemkedett ki belőle. Csak nem tört össze?!

– Mondtam én – hallotta maga mögött Fényilonca elégedett kis hangját. – Mindjárt kikel.

– Nagyon nehéz volt elrejtennem – súgta Zsálya. – Nem lehetett volna, hogy már kikelve hozd el?

– Mit képzelsz? – háborgott a tündér. – Ha nem te vagy az első, akit meglát, amikor kibújik a tojásból, soha nem enged fel a hátára! Ti azt hiszitek, olyan egyszerű egy unikornissal?

Zsálya felsóhajtott. Tényleg honnan is tudhatná, hogyan kell bánni egy ilyen lényel?

A tojásból halk kopogás hallatszott, és az oldalán megjelent egy újabb repedés. A sárga mellett pedig valami világoszöld. Fényilonca Zsálya vállára repült, és a fülébe suttogott:

– Ha meglátod a fejét, azonnal szólítsd meg! Efirfirának hívják.

– Honnan tudod? – kérdezte Zsálya szintén suttogva.

– Az anyukája üzeni. Szerinted csak úgy, az engedélye nélkül elhozhattunk volna egy unikornistojást?

Zsálya megint felsóhajtott. Valóban nem egyszerű bánni egy unikornissal.

A kopogás erősödött. Lélegzet-visszafojtva figyelték. A tojás felső része lassan levált, és megjelent egy kicsi, hófehér lófej csapzott, szivárványszínű sörénnyel a két füle közt és a nyakán. Szarv nélkül. A hatalmas, égszínkék szem Zsályára bámult.

– Efirfira! – szólította meg a kislány.

Az unikornis kinyújtotta a mellső patáját, aztán a másikat, igyekezett kikecmeregni a tojásból. Zsálya nyújtotta volna a kezét, de Fényilonca rászólt:

– Ne nyúlj hozzá, amíg ki nem mászott a szárazra!

– Csak segíteni akartam – mentegetőzött Zsálya.

– Ó, jószágos Lepidoptera! – fakadt ki Fényilonca. – Segíteni egy unikornisnak, mikor épp kikel? – És rosszallóan csóválta a fejét.

Zsálya megsértődött. Ez a kis lepketündér elvárja, hogy jártas legyen mindenféle ismeretlen dologban a tűzpillék tájékozódásától kezdve az unikorniskeltetésig. Már épp visszavágott volna, amikor az unikorniscsikó a hátsó lábaival lerúgta magáról a tojás alját, és egy ugrással kinn termett a szőnyegen. Hosszú cérnalábai remegtek. Meglepően nagy volt. Mint egy felnőtt macska. A nyakában aranyszínű csengő fityegett.

– Ez meg mi? – hitetlenkedett Zsálya. – Csengő?

– Az unikornisok csengővel jönnek a világra – magyarázta Fényilonca.

– És velük együtt nő?

– Sajnos nem. Egy idő után megszárad és leesik. Onnan is lehet tudni, hogy már a hátára lehet ülni.

Ennek az unikorniscsikónak még nem lehetett. Lépett egyet-kettőt, aztán összecsuklott. Megint feltápászkodott, botladozva tett pár lépést. Megrázta magát szétfröcskölve a vizet a szobában, csapott egyet-kettőt vizes, szivárványszínű farkával, és megint Zsályára nézett.

– Efirfira! – szólította meg ismét Zsálya.

– Efirfira! – visszhangozta Zsálya vállán a tündér.

Az unikornis nagyot prüszkölt, remegő lábakkal körbesétált a szobában, aztán kibontotta szivárványszínű szárnyait, és megpróbált fölrepülni. Visszaesett a földre.

– Zsálya! – hallatszott anya hangja a konyhából. – Pizsamában vagy már? Mehetek mesét olvasni?

– Még nem, anya! – kiáltott vissza Zsálya. – Mindjárt. Még van egy kis dolgom... Ne gyertek be! – tette hozzá.

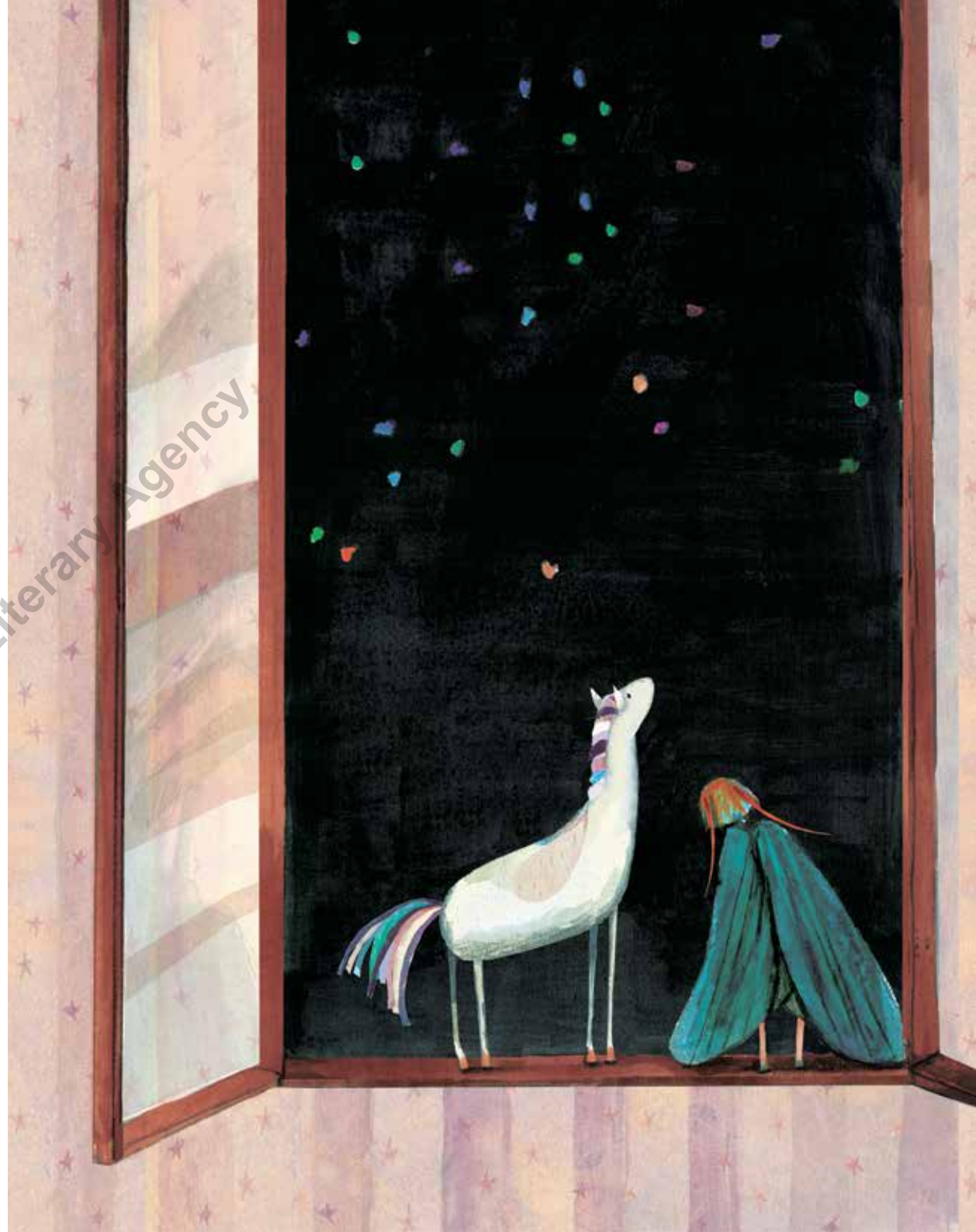
Efirfira újra meg újra nekirugaszkodott, aztán visszaesett, patái koppantak a földön.

– Mi ez a kopogás? – szólalt meg odakinn apa.

– Táncolok! – kiáltott ki rémülten Zsálya. – Titkos tánc!

– Jó, csak most már ne kopogj! – válaszolt apa. – Késő van, a szomszédok se örülnek, ha zajongunk.

Az unikornisnak sikerült néhány ügyetlen szárnycsapással az ablakpárkányra jutnia. Megint Zsályára nézett hatalmas kék szemével, és magas hangon felnyihogott.

– Csss! – szólt rá a kislány. – Azt akarod, hogy észrevegyenek? – Megsimogatta a csikó homlokát. Még egy kicsit nedves volt a szőre.

– Nincs is szarva – jegyezte meg Zsálya csalódottan.

– Persze hogy nincs! – mérgelődött Fényilonca. – Még csak az kéne! Hogy már a tojásban kinőjön? Idő előtt feltörte volna. Mire legközelebb jövünk, talán már ki is bújik.

– Elviszed? – szomorodott el a kislány.

– Muszáj – válaszolta a tündér. – Megígértem az anyukájának. De majd visszahozom, ha eléggé megnőtt.

– Akkor nem indulunk még abba a... birodalomba?

– Aevus Királyság – segítette ki Fényilonca. – Hogy indulnánk? A herceg születésnapjára kell odaérnünk!

– De hiszen azt mondtad, egy napon született velem! – értetlenkedett Zsálya. – Én pedig novemberi vagyok! Miért kell olyan sokáig várni? És miért kellett akkor most hívnod?

– Jó vicc – zsörtölődött a tündér. – Ti emberek olyan furák vagytok! Azt hiszed, egyből föl tudsz ülni Efirfira hátára? Vagy pláne repülni vele? Ha minden este jövök, akkor is hónapokba telik, míg megtanulod biztonsággal megülni!

Zsálya elhallgatott.

– Nem kockáztathatom, hogy megsérülj, Salvia hercegnő – folytatta ünnepélyes hangon Fényilonca. – Visszatérünk, amint eljön az ideje!

– Dehát... de hát Efirfira még nem is tud repülni!

– Dehogynem – mosolygott Fényilonca. – Nézd csak meg!

Az unikorniscsikó már az ablak előtt körözött. Eleinte bukdácsolt a levegőben, aztán egyre ügyesebben szállt. A nyakában néha meg-megcsendült az aranycsengő.

– Kapcsold le a lámpát! – kérte a tündér. – Nem akarom még egyszer beverni a fejem.

Zsálya lekattintotta a villanykapcsolót. A lepketündér ügyesen kihussant az ablakon. Efirfira elrúgta magát a párkányról, és a nyomába repült.

– Jó éjt, Salvia hercegnő! – kiáltott vissza Fényilonca, és a csikó is nyerített egyet búcsúzóul, aztán eltűntek az éjszakában.

Zsálya kiöntötte az ablakon a maradék vizet, csak a tojáshéjat rejtette el az ágya alá, aztán villámgyorsan átöltözött, és bebújt az ágyba.

– Jöhetsz mesélni, anya! – kiabálta.

Az első repülés

Fényilonca napokig nem jött újra, hiába várta Zsálya. Aztán elutazott nyaralni a nagyszüleihez, és egy időre el is felejtkezett a tünderről és az egyszarvúró. Akinek ráadásul még nem is volt szarva. A pici hegyi faluba úgyse jönnének utána. Ám egyik este – nagymama már elmondta a mesét, és Zsálya félálomban szendergett – ismerős vékony hang szólította meg:

– Salvia hercegnő! Kérlek, nyisd ki az ablakot! Itt szúnyogháló van, nem tudunk bemenni!

Zsálya döbbenetesen ült fel az ágyban.

– Fényilonca! Hogy találtál meg?

– Ha megengeded, előbb bemennék. Aztán majd elmesélem! – A vékony hangocska csengésében megint volt valami megbánottság.

Zsálya kiemelte a szúnyoghálókeretet az ablakból, és Fényilonca beröppent rajta. Nyomában ott csapkodott Efirfira, aki már akkora volt, mint egy valódi csikó, és alig fért be a nyitott ablakon.

– Honnan tudátok, hogy itt vagyok? – kérdezte megint Zsálya.

– Mi nem lakcímre járunk, mint valami... taxi – jelentette ki megvetően Fényilonca. – Mi hozzád jövünk, akárhol is vagy. Ideje elkezdni a repülési gyakorlatokat, hercegnő.

– Gyakorlatok? – kerekedett el Zsálya szeme. – Én... én azt hittem, csak felülök a hátára, és kész.

– Ti, emberek, meg az elképzeléseitek! – biggyesztette le apró ajkát a lepketündér. – Hogy egy tündér mindig kedves, az unikornisnak meg csak felpattantok a hátára, aztán hadd szálljon! Egy földi lóra nyeret meg kantárt tesztek, és hónapokig tanuljátok, hogy ne pottyanjatok le róla. Mégis hogy gondoltad, hogy akkor egy unikornissal egyszerűbb lesz?

Zsálya nem válaszolt. A mesékben sose volt szó arról, hogy ilyesmit tanulni kell. Persze éjjeli lepkéhez hasonlító, sértődős tünderről se volt szó. Lehet, hogy a hercegnek se lesz olyan egyszerű segíteni, mint először gondolta?

– Igazán nem akartalak megbántani, hercegnő – szólalt meg engesztelően Fényilonca. – Amennyiben hajlandó vagy rá... kezdhethetnénk az első leckét. Ki kéne másznod a párkányra.

Zsálya bólintott. Némi ügyel-bajjal kimászott az ablakon, és leült a párkányra. Fényilonca a vállára telepedett, Efirfira pedig megállt mellettük a keskeny párkányon egyensúlyozva.

Zsálya megpróbálta megsimogatni a homlokát. Az unikornis hátracsapta a fülét, és elrántotta a fejét.

– Nem engedi, hogy megsimogassam! – panaszkolta a kislány.

– Már nagyon régen találkoztatok – magyarázta Fényilonca.

– Beszélni nem tud?

– Dehogynem. Csak nem érted. Most épp azt mondta, hogy már alig emlékszik rád, legyél vele türelmesebb.

Zsálya újra kinyújtotta a kezét, és Efirfira óvatosan megszaglásztta, aztán beleszuszogott a tenyerébe. A kislány végigsimogatta az unikornis orrát, és ahogy a homlokához ért, a szivárványszínű sörény alatt kis dudort tapintott.

– Bizony! Ütközik a szarva! – mosolygott Fényilonca. – Most már el fog bírni. Ül fel a nyakába!

– Nem a hátára?

– Úgy nem tudja használni a szárnyát – magyarázta a tündér. – Ide, egész előre. Ez az! Karold át a nyakát! Kapaszkodj erősen a sörényébe!

Zsálya felült az unikornis nyakába, ahol meglepően kényelmes helyet talált. Ráborult a csikó nyakára, és erősen megmarkolta a sörényét. Nem gondolta, hogy félni fog, de most a torkában dobogott a szíve.

Efirfira a levegőbe emelkedett, és tett néhány kört nagymama veteményeskertje fölött. Zsálya szorosan becsukta a szemét, nem akarta látni, milyen magasan járnak. Szédült. Nem mert levegőt venni, amíg meg nem érezte, hogy földet értek. Az unikornis-csikó megint ott egyensúlyozott az ablakpárkányon, néha csapott egyet-egyet a szárnyával, hogy le ne essen.

– Na, milyen volt? – kérdezte kajánul Fényilonca.

– Ijesztő – vallotta be Zsálya. – Mint a nagy, láncos körhinta a vurstliban, ahova tavaly nyáron nagymama vitt el. Olyan érzésem volt, mintha a gyomrom felcsúszott volna a torkomba. Úgy szorítottam a láncot, hogy a nyoma megmaradt a tenyeremben.

– Pedig Efirfira lassan repült, és alacsonyan. Direkt a kedvéért, hercegnő – mondta Fényilonca. – Remélem már nem kérdés, miért kell elkezdened most gyakorolni akkor is, ha a herceg csak késő őszre vár. Mi, tündérek, sok mindent tudunk varázsolni, de a felkészülést nem lehet megúszni.

– El se tudom képzelni, hogy egy másik birodalomba valaha el merjek repülni Efirfira hátán – szomorkodott Zsálya.

– Ne aggódj, hercegnő! – simogatta meg az arcát Fényilonca. Zsálya meglepődött. A tündér még sosem volt ilyen kedves hozzá. – Még néhány alkalom, és nem lesz ennyire ijesztő. Meg lehet szokni. Minden éjjel eljövünk, hogy gyakorolhass.

– Miért éjjel?

– Nem bírom a napot – kényeskedett a tündér. – Annyira vakít. És annyira éget. Efirfira is szívesebben röpköd a holdfényben. Mindent megteszünk, hogy ne fáradj el nagyon. Aludj jól, hercegnő! – Fényilonca a levegőbe röppent, Efirfira is szárnyra kapott. Zsálya pedig remegő lábakkal bemászott az ablakon.

Indulás Aevus Királyságba

Fényilonca és Efirfira minden este megjelentek lámpaoltás után, és Zsálya szorgalmasan gyakorolta a repülést. Akkor sem lepődött meg, mikor a családi nyaralásra beállítottak, pedig egy szóval sem mondta nekik, hol találják. Ahogy eljött a szeptember, aggódott kissé, hogy az éjszakai repülési gyakorlatok miatt reggel álmos lesz ahhoz, hogy fölkeljen, és nem tud majd figyelni az iskolában, de Fényilonca egyetlen legyintéssel elsöpörte az aggodalmait.

– Nem azért vagyok tündér, hogy nehézséget okozzon egy ilyen csekélységet megoldani! – És sértődötten felhúzta az orrát.

Zsálya tényleg nem volt álmosabb, mint általában, amikor iskolába kellett mennie, az órákon se volt fáradtabb, de figyelni nem tudott. Többször rá kellett szólni, mert az ablakon bámészkodott kifelé. Olyankor a repülésre gondolt. Amit először egyre jobban megszokott, aztán egyre jobban megszeretett. Már nem kapaszkodott görcsösen Efirfira sörényébe, nem szorította úgy a nyakát, hogy szinte megfojtotta, és néha a szemét is ki merte nyitni. Pedig az unikornis egyre magasabbra és magasabbra szállt vele. Lassan megtanulta jelezni is neki, merre forduljon, ereszkedjen-e le, vagy szálljon magasabbra, de azért legtöbbször még a lepketündér tolmácsolt közöttük.

Azt hitte, az iskolában az első dolga lesz, hogy elmesélje a barátnőinek, Gabinak és Violetának, hogy ő valójában Salvia hercegnő, akit különleges feladattal bíztak meg, de végül nem merte elmondani. Nem hinnének neki, talán még ki is nevetnék. Hiszen tündérek és unikornisok csak a mesében vannak! Ahogy leginkább hercegnők is. Úgyhogy senkinek nem szólt róla egészen a születésnapja hetéig. Addigra már magabiztosan röpködött Efirfira hátán – az egyre hidegebb éjszakák ellenére pizsamában. Mégsem fázott, pedig az ágyban mindig két takarót kért, náthás se lett, pedig az első nyirkosabb napokon folyni szokott az orra. A tündér tényleg valami varázslatot használhatott.

Azon az estén Fényilonca így búcsúzott tőle:

– Ne felejtsd el, hercegnő, holnap este indulunk Aevus hercegéhez! Oda kell érünk, mire a születésnap reggele felvirrad.

Éjszaka Zsálya alig aludt az izgalomtól.

Másnap az iskolában még kevésbé figyelt, mint szokott, Tímea néni meg is jegyezte:

– Zsálya, te nem fecsegsz az órán, mint a többi lány. Te egyszerűen csak nem vagy itt.

Zsálya elhúzta a száját. Egyrészt mert legszívesebben tényleg nem lett volna ott, másrészt mert fogalma sem volt, hol lesz holnap ilyenkor.

A szünetben azonban Violetta is odament hozzá:

– Mi bajod van?

– Semmi – vont vállat Zsálya.

– Mostanában olyan fura vagy! – állapította meg a barátnője.

– Holnap lesz a születésnapom – válaszolta Zsálya.

– És lesz szülinapi zsúrod a hétvégén? – csatlakozott a beszélgetéshez Gabi.

– Nem tudom. Azt se tudom, hol leszek a hétvégén.

– Elutaztok? – csodálkozott Violetta.

– Hát... – Zsálya nagy levegőt vett. – Az az igazság, hogy csak én utazom el.

– Egyedül?

– Nem egészen. Egy tündér fog kísérni. És egy unikornis visz bennünket.

Violetta fölnevetett:

– Ez jó!

– És elvisz a herceg báljára – tódította Gabi.

– Most nem viccelek – halkította le a hangját Zsálya. – Nem mondtam el senkinek, de... azt hiszem, meg kell mentenem a herceget.

Violetta hangos nevetésben tört ki:

– Majd pont te!

– Neked elmentek otthonról! – csóválta a fejét Gabi.

Zsálya nem értette, hogy ez mit jelent, de abban biztos volt, hogy a barátnői egyetlen szavát sem hiszik el. Dühös lett. Aztán arra gondolt, hogy ő fog elmenni otthonról. És el se mondhatja

anyának meg apának. Most már nemcsak dühös volt, hanem félni is kezdett. Maga számára is váratlanul sírva fakadt, és elrohant. Aznap már nem beszélgetett Gabival és Violetával. Pedig jó lett volna kibékülni velük.

Estére annyira izgatott volt, hogy egyetlen falatot sem bírt lenyelni. Apát arra kérte, hogy csak rövid mesét mondjon, anyától sem akart három jóéjtpusztit és három ölelést. A szülei gyanakodva nézték:

– Beteg leszel, kislányom? – kérdezte anya gondterhelten.

– Csak fáradt vagyok – suttogta Zsálya.

– Ez a nyavalyás iskola – dohogott apa, miközben becsukta a gyerekszoba ajtaját –, teljesen kifacsarja a gyerekeket. Ez nem normális.

– Remélem, kialussza holnapra – mondta anya, de ezt Zsálya már alig hallotta a csukott ajtón át.

Abban a pillanatban kopogtattak az ablakon. Zsálya kiugrott az ágyból, és egyetlen mozdulattal a párkányon termett. Fényilonca ünneplőben volt. Barnásszürke szárnyán aranypor csillogott, ruhája fehérlett, mint a hó. Efifira rózsaszín patái is aranyra voltak festve.

– Eljött a nap, Salvia hercegnő – hajolt meg szertartásosan. – Illetve az este. Aevus hercege vár rád.

Zsálya már-már felmászott volna az unikornis nyakába, mikor hirtelen megtorpant.

– Mikor jövünk vissza?

– Ha sikerült a küldetés – vágta rá Fényilonca kiesve szerepéből.

– A szüleim... Mit fognak szólni, ha reggel nem találunk? – aggodalmaskodott Zsálya.

– Nem lennék tündér, ha ezen nem tudnék segíteni – húzta fel az orrát Fényilonca. Zsálya már megtanulta, hogy ilyenkor jobb hallgatni, amíg a lepketündér megenyhül. Odatartotta a kezét Efifira orra elé, hogy az megszaglászhasa, aztán megsimogatta a homlokát, megvakargatta az arasznyira megnőtt, szivárványszínű, csavart szarv tövét, aztán elhelyezkedett az unikorniscsikó nyakában. Már épp jelt adott volna neki az indulásra, amikor eszébe jutott valami, amit akkor is muszáj volt szóvá tennie, ha a tündér megsértődik rajta.

– A ruhám!... Nem mehetek egy herceg elé pizsamában!

– Nem lennék tündér, ha ezen nem tudnék segíteni – ismételte Fényilonca. – Induljunk, hercegnő!

Zsálya küldetése

Úgy tűnt, időtlen idők óta szállnak. Zsálya már azt sem tudta, alszik-e, vagy ébren van. Végtelen feketeségben repültek, mintha az éjszakának nem akarna vége szakadni. Csak Efifira szárnyának suhogását hallotta, a szél zúgását, és váratlanul csodálatos dallam szólalt meg közvetlenül a füle mellett. Fényilonca ült a bal vállán, és énekelt:

*Tűzpille, libbenj
messzire innen,
Kísérj engem el oda,
hol a szíved otthona!*

*Tűzpille, libbenj
kelménél szebben,
ezüst csillag, éjszaka,
pirkadatra érj haza!*

– Megérkeztünk – szólalt meg a tündér, most a másik füle mellett.

Zsálya úgy érezte, álomból ébred. Kinyitotta a szemét. Halvány, hajnali derengés vette őket körül. Efifira lassan ereszkedett, és Zsálya lenézett. Hatalmas terméskövekből épített, ódon

várkastély állt előttük. Vastag falain felfutott a vadszőlő és a borostyán. Az unikornis patája koppant a kapuhoz vezető út kövein, ahogy földet ért. Zsálya lecsusszant róla, és akkor vette észre, hogy puha bőrcipő került a lábára, és ezüstösen csillogó, violaszínű úti köntös simul a testére. A hatalmas tölgyfa kapu kinyílt előttük, Fényilonca pedig előre röppent:

– Kövess, Salvia hercegnő! – kiáltotta ünnepélyesen.

Széles lépcsősoron vezette fölfelé, tágas termeken keresztül, majd egy oldalajtón át egy rejtett csigalépcsőhöz. A lépcső aljában óriásgyík állt két hátsó lábán, a farkára támaszkodva.

Zsálya visszahőkölt, de a gyík mélyen meghajolt előtte, majd zengő hangon felkiáltott:

– Salvia hercegnő megérkezett!

A lépcső tetején kinyílt egy ajtó, és fehér hajú, egyenes hátú öregember lépett ki rajta. Szürke szakála rövidre volt nyírva, arcát ráncok barázdálták, de világoskék szeme vidáman, huncutul csillogott, mint egy kisláné. Korát meghazudtoló fürgeséggel futott le a lépcsőn, és megragadta Zsálya kezét.

– Salvia hercegnő! Annyira vártalak! Nagyon hálás vagyok neked, amiért eljöttél! – És magához ölelte.

Zsálya nem tudta, mit mondjon. Kibontakozott az ölelésből, zavartan meghajolt, aztán megpróbált pukedlizni. Közben fogalma sem volt, ki lehet a kedves bácsi.

– Aldo vagyok – mosolygott rá az öregember, majd a korlát szélén ücsörögő lepketündér felé fordult:

– Köszönöm, Fényilonca, hogy elhoztad őt. Nemsokára megkezdődik a tanácskozás. De előtte adjunk időt az ünnepnek! Hiszen a hercegnőnek is ma van a születésnapja. És indulás előtt pihennetek is kell.

Távolról zeneszó hallatszott, Aldo elmosolyodott.

– Úgy hiszem, mindenkihez eljutott a jó hír. Várnak minket. – Kézen fogta Zsályát, és vezetni kezdte a hang irányába.

Zsálya titkon mindig vágyott arra, hogy hatalmas fogadást adjanak a tiszteletére, óriási ünnepség legyen a szűk körben ünnepeelt születésnap helyett: színes fények, rengeteg vendég és emeletes torta – de erre nem számított. És zavarba is jött. Amint belépett a terembe, mindenki felállt, valaki elkiáltotta magát: Éljen Salvia hercegnő! A zenekar tust húzott, őt pedig a dúsan megrakott asztal mellett a fő helyre ültették. Ismeretlenek jöttek gratulálni, ölelgették, szorongatták a kezét, közben a legfinomabb falatokat tették a tányéjára ismeretlen kezek, aztán tánca kérték, kézről kézre adták. Még javában tartott az ünnepség, de már zsongott a feje, és fáradtabb volt, mint a hosszú repülés végén Efirira hátán. Aldo, aki mellette ült, észrevette, mennyire kimerült. Felállt, megköszönte a torkát, mire azonnal csend lett.

– Vendégünk, és birodalmunk reménysége, Salvia hercegnő hosszú utat tett meg. Itt az ideje, hogy pihenni térjen a nagy út előtt. Folytassátok a mulatságot helyettünk is, barátaim!

Hatalmas taps követte a szavait, Aldo pedig karon fogta Zsályát:

– Megmutatom a szobádat.

Zsálya annyira fáradt volt, hogy fel se fogta, hova vezetik: a hatalmas hálótermet a baldachinos ágygal, a súlyos bársonyfűggönyöket, a puha paplant. Utolsó gondolata az volt, mit fog szólni anya és apa, ha nem találják otthon az ágyában – aztán álomba zuhant.

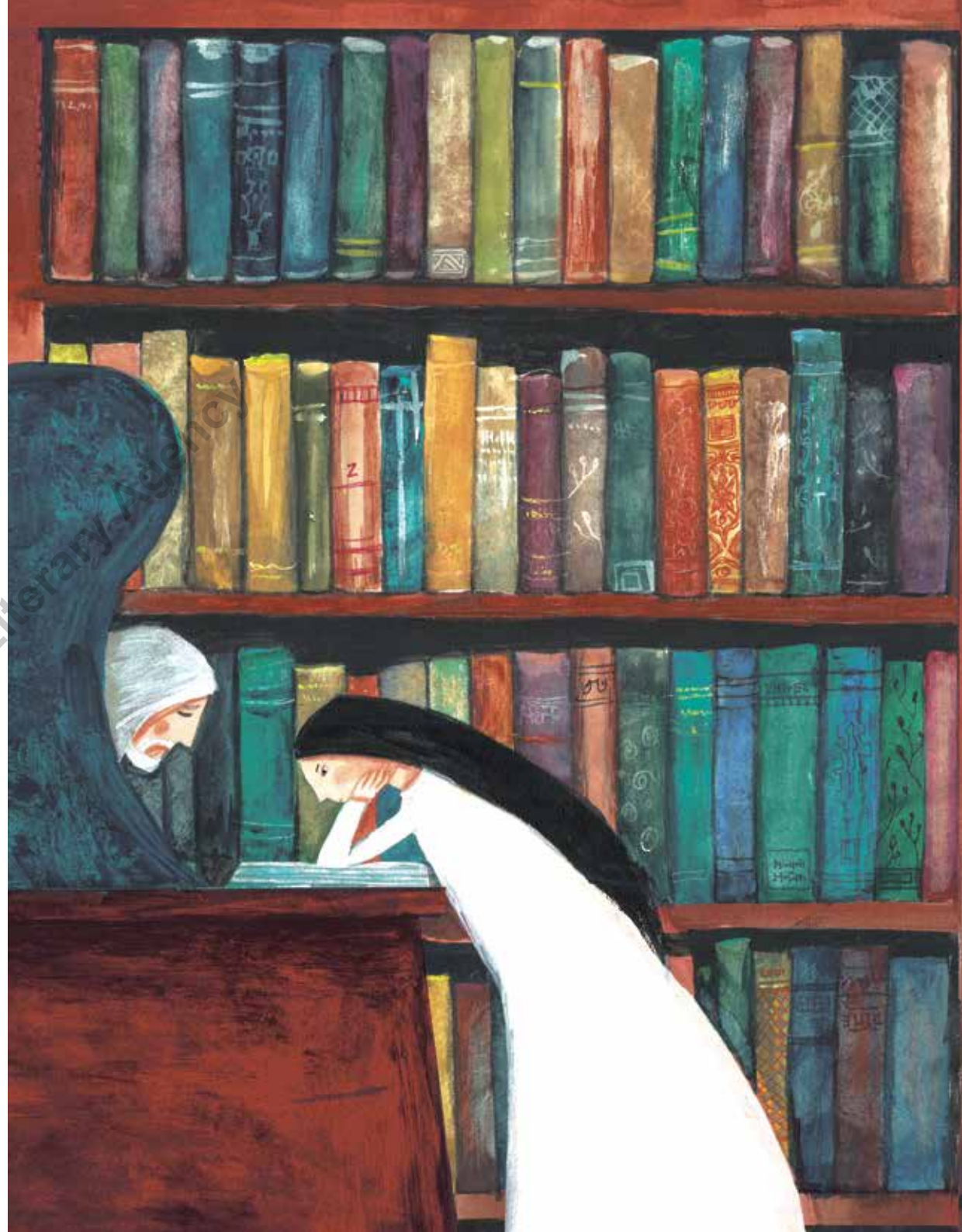
Mikor felébredt, már alacsonyan járt a nap. A hálószoza küszöbén hasaló óriásgyík, ahogy meglátta, két lábra állt, mélyen meghajolt, és így szólt:

– Kövessen, hercegnő! Már várják!

Hosszú folyosón vezette végig, Zsálya biztos volt benne, hogy nélküle eltévedne, és sosem jutna ki többé a palotából. A tanács-termet nagynak képzelte, meglepődött, amikor az óriásgyík szinte láthatatlan tapétaajtót nyitott ki előtte. Könyvtárszoza tárult elé, a földtől a mennyezetig, faltól falig polcok, zsúfolásig megrakva könyvekkel. Szépen faragott karosszékben ott ült közöttük Aldo, az íróasztal sarkán Fényilonca kuporgott, az asztal mögött pedig egy kislány állt lábujjhegyen, egy óriási könyv fölé hajolva. Érkeztére Aldo felállt, és helyet kínálta egy másik karosszékben.

– Még el se mondtam, mennyire hálás vagyok, amiért vállaltad, hogy a segítségemre leszel, Salvia hercegnő. Ráadásul mindezt anélkül, hogy megosztottam volna veled birodalmunk rémséges titkát. Azt sem tudhattad, mennyire nehéz útra kell menned, mert mikor hívtunk, fogalmunk sem volt még a megoldásról. Országunk legnagyobb varázslói tanulmányozták az ősi iratokat, faggatták a legbölcsebb szellemeket, de sokáig nem volt megoldás. Végül Servil, a vak jós kapott választ, és ezt meg is osztja veled – mutatott Aldo az óriás könyvet lapozgató kislány felé.

Zsálya döbbenten bámult a kislányra. Hogy lehet egy ekkora gyerek a legnagyobb varázslók között? De vaknak igazán nem lehet vak, hiszen olvas!

– Nem is vak! – szaladt ki a száján, de már akkor tudta, mekkora udvariatságot követett el. Fényilonca a szája elé kapta a kezét, mintha ő maga mondta volna, Aldo is összeráncolta egy pillanatra a szemöldökét, aztán elmosolyodott.

– A látható világ dolgaira vak, hogy láthassa a nem láthatót. Ezt majd megérted. De legelőször tudnod kell a titkot. Aevus birodalmában más irányba folyik az idő. Felcserélődtek az éjszakák és a nappalok is. Mindezt azért, mert Erigon király nem akarta átadni a hatalmát a fiának. Nem akart megöregedni és meghalni, és az örökösére bízni a trónt. Elhatározta, hogy visszafiatalodik, és megőrzi az erejét, akár a fia elvesztése árán is.

– Micsoda apa az ilyen! – tört ki Zsálya. – Rosszat akar a saját gyerekének? Az én apukám sose tenné ezt velem!

– Senki nem tudja, miféle varázslattal fordította meg az időt, éppen ezért volt mostanáig lehetetlen visszafordítani – folytatta Aldo csak egy szomorú mosollyal feelve Zsálya felháborodására. – Csupán annyit sikerült megtudnunk, hogy segítségül kell hívnunk valakit az emberek világából, egy olyan hercegnőt, aki a trónörökössel egy napon, egy órában és ugyanabban a percben született. Pont a születésnapján kell útnak indulni, kihasználva az időt, amikor a királyi család távol van. Különben megakadályoznák a tervünket. De azt nem tudtuk, merre kell majd mennünk.

– Én megfejtettem a titkot! – vágott a szavába váratlanul Servil. Fátyolos, szomorú volt a hangja, és ahogy rájuk nézett, a szeme is szomorú és fénytelen volt, mintha több száz év nyomná a vállát. – Hosszú út áll előttetek, hercegnő. El kell menetek az

Idősárcányhoz, és rávennetek, hogy forduljon a másik irányba. Nem lesz könnyű, mert a fészken ül, hogy kikölthesse a tojásait. Nem lesz könnyű odajutni sem. Nem tudom az utat. Egyetlen dolgot tudok: észak felé kell haladnotok, és a Három Hold Hegyét keressétek! Az Idősárcány a legmagasabb szirt tetején épít fészket a bölcs iratok szerint.

– Egyedül megyek? – kérdezte Zsálya szorongva.

– Én veled tartok – állt fel Aldo.

– Én is – röppent a vállára Fényilonca. – De ez, gondolom, nem lep meg.

– Indulnotok kell! – sürgette őket Servil. – Nincs sok idő a király visszatéréséig.

Zsálya elszomorodott. Örült ugyan, hogy nem magányosan kel útra, de mit segíthetne neki egy éjjeli lepke méretű tündér, és mit egy öregember? Azt is sajnálta, hogy nem találkozik szegény herceggel, akivel ilyen gonoszul bánik az apukája.

– Csak éjszaka repüljete! – intette őket Servil. – Amióta a király megfordította az időt, csak az éjszaka a biztonságos. Nem lenne jó, ha hírért venne a küldetéseteknek.

– Mire lemegy a nap, úton leszünk – ígérte Aldo.

– Efirfira amúgy sem bírja a forró napot – fűzte hozzá Fényilonca. – Meg én se. Kiszárítja a szárnyamat.

Zsályát visszakísérték a szobájába, hogy úti ruhába öltözhessen, aztán az óriásgyík kivezette a kastélyból.

Efirfira a kapu előtt várta, páfrányt és liliomot legelt. Mellette ott állt egy szintén szárnyas, hatalmas, fehér, hatlábú paripa,

Aldo épp a málhát igazította el a hátán.

– Ő Deimon, a lovam – mutatta be. Zsálya ösztönösen nyújtotta a kezét a ló orrához, hogy az meg tudja szaglászni, aztán óvatosan megsimogatta a homlokát. Deimon mozdulatlanul tűrte.

– Kedvel téged – mosolygott Aldo, aztán egy mozdulattal a lovon termett. Zsálya döbbenet bámulta, hogy az öreg test mennyire rugalmas. Fényilonca Efírfira fején ült, és a lábával az unikornis füle tövét masszírozta.

– Ideje indulni – jelentette ki határozottan.

Zsálya felmászott Efírfira nyakába, és a következő pillanatban a levegőbe emelkedtek.

A nap lebukott a látóhatár peremén.

Az első támadás

Szó nélkül szálltak az éjszakában. Aldo elől, Zsálya a nyomában, köztük cikázva Fényilonca. Zsálya azon töprengett, ki lehet valójában az útitársa, a fürge kis öregember. A király helyettese vajon? Vagy a tanácsadója? Hiszen a kastélyban mindenki hallgatott a szavára. Mégse volt a viselkedésében semmi fenség. Zsálya mostanáig azt is kerülte, hogy megszólítsa. Mit is mondana neki? Aldo bácsi? Egyáltalán tegezheti? Különbösen is, micsoda udvariatlanság egyszerűen megkérdezni valakitől: te mégis ki vagy? Talán majd magától elmeséli.

A holdfényben látszott, ahogy erdő fölött haladnak el, aztán végeláthatatlan mezők következtek. Zsálya elálmosodott, kicsit talán el is bóbiskolt Efírfira nyakában. Arra riadt, hogy az unikornis megbillen a levegőben, mintha megbotlott volna. Aztán lejjebb ereszkedett, de néhány szárnycsapással újra feljebb tornászta magát. Ahogy Zsálya átölelte a nyakát, érezte, hogy az unikornis szőre izzad, és hallotta, milyen gyorsan veszi a levegőt. Efírfira elfáradt.

– Aldo! – kiáltotta, és csak utána döbbsent rá, mennyire nem gondolkozott most a megszólításon. – Le kell szállnunk! Efírfira nem bírja tovább.

– Ó, jóságos Lepidoptera! – kiáltott Fényilonca. – Szegény kicsi csikó! Ő nem repülhet egész éjjel!

– Igaz is – lassított Aldo. – Gondolnom kellett volna rá. Keresünk valami pihenőhelyet! Vagy akár szállást, hiszen nemsokára felkel a nap.

Leereszkedtek egy folyóparton. Efírfira azonnal belegázolt a vízbe, hogy ihasson, aztán legelni kezdte a fűvet, mint egy közönséges ló. A szárított liliomból, amit magukkal hoztak, csak alkonyatkor, indulás előtt ehettek. Deinon is mellé szegődött, Fényilonca pedig virágról virágra szállt, hogy erőt gyűjtsön. Aldo elemózsiát vett elő a málhából, meg két takarót, és helyet mutatott Zsályának. Enni kezdtek, és Zsálya, aki otthon képtelen volt evés közben csendben maradni, még teli szájjal is beszélt, hiába szóltak rá a szülei, most ugyanannyira képtelen volt megszólalni. Kérdezni nem mert, a saját világáról beszélni pedig nem tűnt helyénvalónak ebben a helyzetben. De a csöndet sem bírta elviselni.

– Remélem, sikerrel járunk, és a herceg megkaphatja majd a trónt – mondta végül. Aldo nem válaszolt, csak ránézett, olyan sötéten, hogy Zsálya elhallgatott. Kereste a témát, amivel nem váltja ki útitársa néma rosszallását.

– Miért csak az tud segíteni, aki a herceggel egy időben született? – próbálkozott újra.

– Nem tudom – morogta Aldo. – Ez is valahogy az idővel van összefüggésben. Csak azon a ponton lehet megfordítani, ahol két világ összeér. Servil valahogy így magyarázta. És... és nagyon hálás vagyok, hogy vállaltad.

Zsálya sóhajtott. Lehajtotta a fejét. Aldo nem tűnt barátság-
talannak, csak szótlan volt és szomorú. A kislány végképp nem
merte megkérdezni, mi bántja.

Épp hogy befejezték a falatozást, és megpróbáltak kényel-
mesebben elhelyezkedni, hogy aludni térjenek, amikor Efifira
hangosan felhorkantott, a fülét hegyezte, aztán a mellső lábával
kapálni kezdte a földet.

– Mi bajod van? – szólt rá Zsálya. – Az előbb még hullafáradt
voltál. Mit táncikálsz?

Efifira már körbe-körbe rohangált, és remegett.

– Nyughass! – csitította Zsálya, megpróbálta megsimogatni az
unikornis füle tövét, de az kitért előle.

Deinon is felkapta a fejét, a nyaka begömbült, mint egy hattyúé.

– Mi bajuk lehet? – ráncolta a homlokát Aldo. – Látnak vala-
mit, amit mi nem, vagy hallanak, vagy éreznek. Az unikornisok
ráadásul különlegesen érzékenyek minden rosszra.

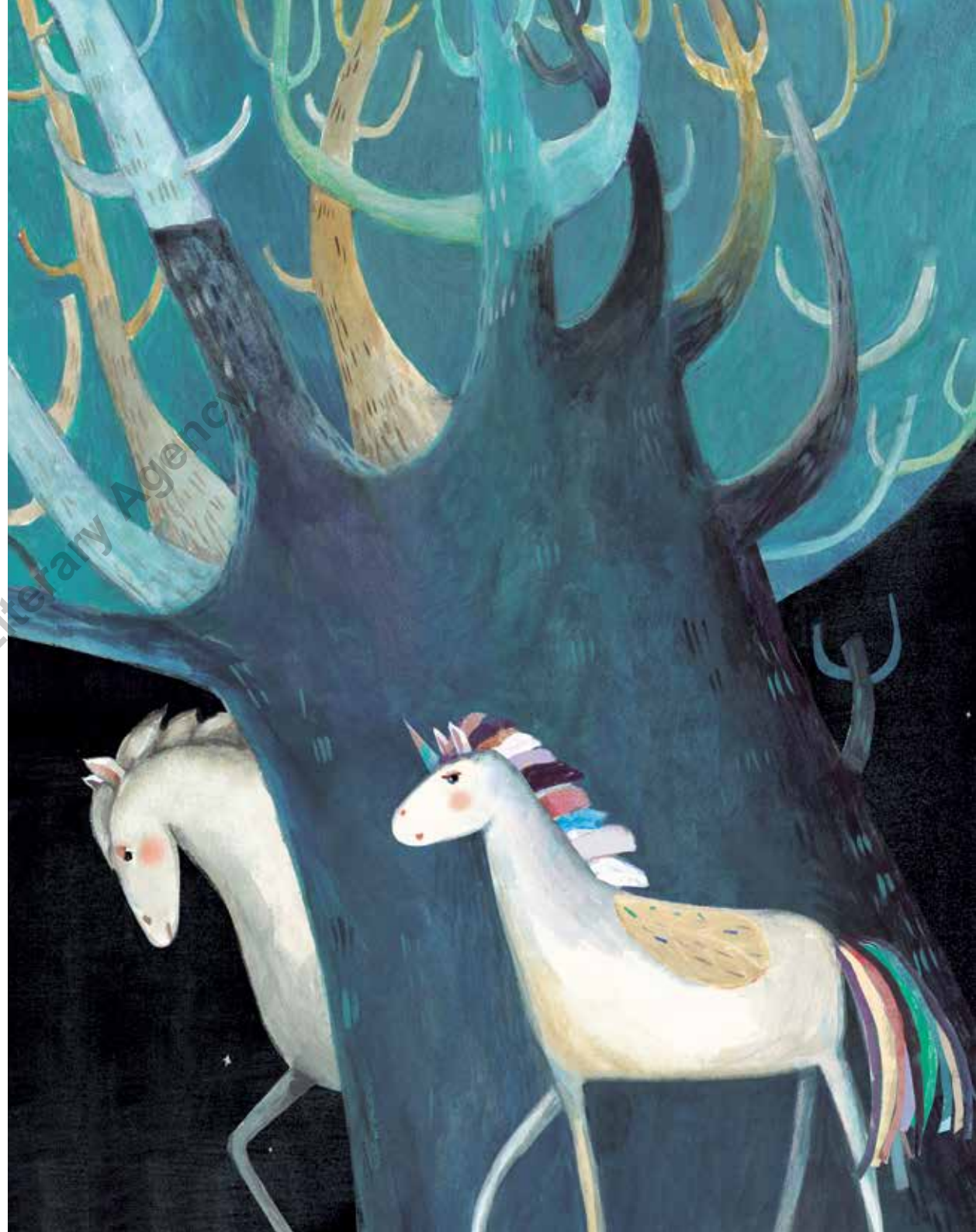
– Veszélyben vagyunk? – rémült meg Zsálya.

– Nem tudom – válaszolta Aldo, de villámgyorsan össze-
pakolta a málhát, és feszülten figyelte a lovát.

Fényilonca, aki egy széles levélen pihent eddig, felröppent, és
hangosan pirregve körözött a fejük fölött.

– Valami nem tetszik nekem. Nagyon nem tetszik – mormolta
Aldo.

Hirtelen megmozdult a föld a lábuk alatt, mintha a folyópart
sárgöröngyei életre keltek volna. Hirtelen hullámvásba kezdett

a talaj, egyre mélyebbre süllyedtek benne. Furcsa, egyszerre nyávogó és recsegő hang támadt, Efirfira négy lábbal a levegőbe ugrott, és kétségbeesett szárnycsapásokkal próbálta visszanyerni az egyensúlyát.

– Lóra! – rivallt rájuk Fényilonca. – Ezek göröngyvarangyok! Meneküljünk!

Zsálya tagjai jéghideggé váltak a félelemtől, egész testében remegve rohant Efirfirához Attól félt, az unikornis rémületében elmenekül, és ő fel se tud ülni rá, de Efirfira megvárta.

– Mire vártok? – sürgette őket a lepkeünder.

Aldo egy mozdulattal feldobta a málhát Deinon hátára, és maga is felugrott rá. A szárnyas ló elrugaszkodott a földtől.

Akkor már látszott, hogy az egész folyópart ember nagyságú, sárszínű békákból áll. A békák először lassan másztak, aztán egyre gyorsabban, végül már ugráltak, mint valami földrengés, és fülsiketítő hangon vartyogtak. Zöldesbarna testükön sárga kráterek nyíltak, és gőzölgő, bűdös folyadék ömlött ki belőlük. Aztán már a szemük is látszott: kocsonyás, szürke gömb. Hosszú, ragacsos nyelv lendült ki széles békaszájukból, mintha legyet akarnának fogni. Efirfira már a levegőben volt, de Deinon hátsó lábát elérte az egyik nyelv, és rátekeredett. Deinon két erős szárnycsapással kitepte magát, és magával rántotta az egyik természetes göröngyvarangyot. A nyálkás-ragacsos lény egy darabig csüngött rajta, aztán elengedte, és hatalmas puffanással ért földet a többiek között.

A következő pillanatban Zsálya érezte, hogy Efírfira teste meg-rándul, aztán hirtelen balra dől. Ahogy hátranézett, észrevette, hogy az unikornis bal szárnyából csorog a vér.

– Eltaláltak minket! – kiáltott. – Efírfira megsérült! Le kell száll-nunk!

– Tartsatok ki! – kiáltott vissza Fényilonca. – Mindjárt leszáll-hatunk biztonságos helyen.

Efírfira bukdácsolt a levegőben, és egyre lejjebb ereszkedett. A felkelő nap fényében megjelent alattuk egy tarka virágos rét. Fényilonca jó helyre vezette őket. Amint leereszkedtek, a lepke-tündér kezelésbe vette Efírfira sebet.

– Mi volt ez? – kérdezte Zsálya még mindig reszketve a féle-lemtől.

– Göröngyvarangyok – válaszolta Fényilonca. – Más néven rögdögök. Ott jönnek világra, ahol valami gonosz dolog történt. Háborúk, gyilkosságok. Abból a rengeteg haragból és fájdalom-ból táplálkoznak. A bőrükön lévő nyílások savat fröcskölnek, a nyáluk éget, a farkukból mérgezett töviseket lőnek ki. Efírfirát is eltalálta egy a bal szárnyán.

– Deinon lába is megsérült – vizsgálta aggodalmasan a lova lábán keletkezett égésnyomot Aldo.

– Mit tegyünk? – tördelte a kezét Zsálya tanácstalanul.

– Egyelőre itt maradunk – felelt Fényilonca. – Megpróbálok gyógynövényeket szerezni, de ezek a sebek nem gyógyulnak olyan gyorsan. Jobban kellett volna vigyáznotok az állataitokra. Most folytathatjuk gyalog az utunkat.

Jön a tenger!

A rétnél jobb helyre nem is szállhattak volna le. Fényilonca szinte azonnal talált gyógyító virágot. Először Deinon hátsó lábán kente be a csúnya égésnyomot, aztán Efirfira szárnyából távolította el a mérgezett tüskét, a nyomán maradt sebet pedig befedte az egyik növény gyógyerejű leveleivel. Az unikorniscsikó fel-felrántotta a fejét fájdalmában, de tűrte a kezelést. Zsálya együttérzően simogatta Efirfira hófehér nyakát.

– Megmentettél bennünket – duruzsolta neki. – Sajnálom, hogy rád szóltam, hogy „nyughass!”. Pedig te időben szóltál, hogy baj van. Ezentúl hallgatok rád!

Efirfira láthatólag megkönnyebbült, amint a tündér kihúzta a szárnyából a tüskét, nemsokára békésen legelészett Deinonnal együtt, aki a sérült lábát óvatosan a levegőben tartotta, míg evett. Aztán leheveredtek szorosán egymás mellé, és hamarosan békésen szuszogtak. Zsálya és Aldo annyira fáradtak voltak, hogy szinte azonnal elnyomta őket az álom a hatalmas virágok árnyékában. Fényilonca is kimerültnek tűnt, elhelyezkedett az egyik virág kelyhében, magára csukta a szárnyát, és ő is elaludt.

Mikor felébredtek, késő délutánra járt már. Frissnek és erősnek érezték magukat. Készen álltak arra, hogy egy időre lemondjanak a repülésről, amíg a hátasaik rendbe jönnek. Fényilonca

megmutatta, melyik növényekből kell vinniük magukkal, hogy tovább gyógyíthassák a sérülteket, aztán máris sürgette volna az indulást, de Zsályának és Aldónak még nem akaródzott elhagyni a békés, szellő járta rétet. A kislány sorra szaglászta a hatalmas kelyhű, illatos virágokat, aztán összeszedte a bátorságát, letépett egy szirmot és megkóstolta. Csodálatos íze volt, édes, mint a gyümölcs, mégis sokkal frissítőbb. Zsálya megkóstolt még egy szirmot, aztán még egyet, végül letépte az egész virágot, és a szájába tömte. Így egyben, ha lehet, még ízletesebb volt.

– Aldo! – kiáltott fel. – Kóstold meg a virágokat, nagyon finomak!

A fűрге járású öregember azonnal letépett egyet, és bekapta, aztán még egyet és még egyet.

– Mennyei! – lelkesedett teli szájjal.

– Remek – dohogott Fényilonca –, most jöttök rá, hogy lehet virágot enni?

– Bizony – nevetett Zsálya. – Nálunk nem szokás. Én egész mostanáig nem tudtam, hogy ennyire jóízűek. Pedig otthon is megkóstoltam néha egyet-egyed, de azoknak csak zöld fű ízük volt leginkább. Ez egész más.

– Jól van, jól van – zsörtölődött a tündér. – Ti itt eszegettek, közben már úton kellene lennünk. Elfelejtettétek, hogy nem repülhetünk Efirfira szárnya miatt, Deinonnak pedig a lába sérült.

– Öt lábbal is elég gyors – sértődött meg Aldo.

– Mindig a leglassabbhoz igazodunk – jelentette ki Fényilonca. – Senki nem maradhat le a másiktól. Induljunk már!

– Máris – ígérte Zsálya, és befalt egyszerre két virágot.

– Azonnal – bólogatott teli szájjal Aldo.

A lepketündért elfutotta a méreg, kétszer akkorának tűnt dühében.

– Persze, egyetek csak, ráérünk, nincs is semmi dolgunk! Nem kell sietni, időnk, mint a tenger! – hadonászott.

Abban a pillanatban egyre erősödő moraj támadt, és a látóhatár szélén óriási víztömeg jelent meg.

– Jaj, ne! – suttogta rémülten Fényilonca. – A tenger!

A víz egyre növekedett, mint dagálykor, de sokkal gyorsabban.

– Mi ez? – rémült meg Aldo. – Szökőár?

– Majdnem. Annyi virágot felfaltatok, hogy idehívtátok velem a hamardagályt! – nézett rájuk szemrehányóan Fényilonca.

– Én nem tudok még úszni! – sápadt el Zsálya. – És ha Efírfira meg Deinon tudnak is, ekkora vízen nem vihetnek át!

– Meneküljünk! – kiáltotta Aldo, és felugrott Deinon hátára. Zsálya is felkapaszkodott az unikornisra, és vágásban indultak arra felé, amerre jöttek. De akkor ott is megjelent a látóhatár szélén a tenger. Körbefordultak a réten. A víz minden irányból közeledett.

– Körülvett a víz! – kiáltotta Fényilonca. – El fog borítani bennünket, ha nem csinálunk valamit gyorsan! Mert nektek hiába beszéltem, hogy induljunk!

– Ülj át a lovamra! – mondta Aldo. – Efírfira teher nélkül talán tud repülni.

– Hogy tudna? – vágott vissza Zsálya. – Hiszen láttad, mennyire megsérült!

– Mindenképp tovább kell mennünk! – erősködött Aldo.

– El kell jutnunk az Idősárkányhoz – tette hozzá szomorúan Fényilonca.

Zsálya megértette, mire gondolnak.

– Nem! – sikoltotta. – Nem hagyom itt Efirfirát!

A végtelen víz egyre közeledett, bár mintha lelassult volna a növekedése. Körös-körül a rét szélén már elborította a színes, illatos virágokat. Zsálya arra gondolt, hogy a virágok is elpusztulnak, meg ők is nemsokára, és sírva fakadt.

Efirfira, aki eddig remegve hegyezte a fülét, és a tengert figyelte, hirtelen lecsüggesztette a fejét, aztán lassan behajlította a két mellső lábát, és lefeküdt a virágok közé, a sérült szárnyát óvatosan kinyújtva.

– Azt mondja, menjünk tovább nélküle – sóhajtotta Fényilonca, és megsimogatta az unikornis homlokát.

Zsálya lecsúszott mellé a földre, és átölelte a nyakát.

– Nem hagylak itt, Efirfira! Nem megyek sehova nélküled!

A tenger körülzárta őket, mintha szigeten álltak volna, de nem jött közelebb.

– Nincs sok időnk – szólalt meg halkán Fényilonca.

– Ő mentett meg minket – makacskodott Zsálya. – Ha nem szól idejében, a göröngyvarangyok megöltek volna mindnyájunkat! Ha őt itt akarjátok hagyni, akkor engem is!

Aldo, aki Deinon hátán ülve azóta is a látóhatárt kémlelte, hirtelen felkiáltott.

– Odanézzetek! – És a távolba mutatott, ahol feltűnt egy fehér vitorla.

– Egy hajó – motyogta Fényilonca. – Hogy kerül ez ide?

– Ahogy a tenger – vágta rá Aldo. – Közeledik. Gyorsan! Valahogy jelezzünk neki! Vagy inkább odarepülök hozzá.

– Majd én – jelentette ki Fényilonca. – Rövid távon én vagyok a gyorsabb.

– Ez biztos? – kételkedett Aldo.

– Szóval kövér vagyok? – hőbörgött a lepketündér.

– Nem ezt mondtam – tiltakozott Aldo. – De észre se vesznek, olyan kicsi vagy!

– Nem azért vagyok tündér, hogy ezzel ne tudjak kezdeni valamit – felelte Fényilonca sértődötten, azzal felrepült, és pirregve elszállt a tenger felé.

A kalózok

A hajó a gyenge szél ellenére is dagadó vitorlákkal, meglepően gyorsan közeledett feléjük. Lassan kirajzolódott az orrán vígan lobogó zászló is. Fekete vászonra hímzett halálfej és két keresztbe tett lábszárcsont.

– Kalózok! – rémült meg Zsálya. – Lehet, hogy Fényiloncát is bántották, és minket is fognak.

– Azért azt nem hagynám annyiban! – húzta ki magát Aldo.

Feszülten figyelték az egyre nagyobbak látszó vitorlát. Aztán kiáltások ütötték meg a fülüket, és megláttak egy integető kis alakot a hajó orrában.

– Hahó! Hahó! – kiabált egy kislányhang.

A következő pillanatban meglátták Fényiloncát, amint feléjük repül.

– Gyertek, gyertek – pirregte körül őket –, horgonyt vetnek a mélyebb vízben, odáig el kell jutnunk!

Zsálya visszaült Efirfira nyakába, és az unikorniscsikó belegázolt a vízbe, aztán erőlködve úszni kezdett. Deinonnak semmi kedve nem volt összevizezni a lábát. Gazdája minden unszolása ellenére mindig megtorpant a víz szélénél, végül hirtelen a levegőbe ugrott.

A hajóhoz érve Zsálya felmászott a lebocsátott kötélhágcsón, Efirfira pedig kétségbeesett csapkodással fel tudott emelkedni annyira, hogy feljusson a fedélzetre.

Kövér, mosolygós kalózaszony fogadta őket. A fején piros kendő, az egyik szemén keresztben pedig fekete. Az inge majdnem a térdéig ért, valaha fehér lehetett, de most már inkább szürkésárgának tűnt, alatta nadrág, ami valaha fekete lehetett, de szürkévé kopott.

– Üdv a fedélzeten, utazók! – kiáltotta vígan, a hangja mély volt, mintha egy bödönből szólt volna.

– Te valódi kalóz vagy? – szaladt ki Zsálya száján.

– A legvalódibb – nevetett a férfigangú néni. – A nevem Gurina Piszkis, a rettegett, rumivó tengeri medve!

– És mégse akarsz bántani minket?

– Amint látod – tárta szét a karját Gurina Piszkis.

– Észak felé kell hajóznunk, anyus? – jelent meg egy kislány a kalózsasszony mellett. Hosszú, barna haján piros kendő, piros nadrág a lábán, a kettő közt tarka ing a derekán övvel összefogva, az övébe görbe handzsár tűzve.

– Ő a lányom – mosolygott rá Gurina Pizskis. – Kérlek, mutakozz be az utasainknak!

– Én vagyok Pandara Pizskis, a tengerek réme! – hajolt meg a kislány. – Indulhatunk?

Zsálya bólintott, és arra gondolt, talán illene nekik is bemutatkozni, de a kislány máris hátat fordított neki.

– Vitorlát bonts!

– Igenis, kormányos! – válaszolt egy gyerekhang. A következő pillanatban a fehér vászon szétterült, és a vitorlás siklani kezdett a vízen, majd nemsokára egy szőke kisiú szaladt oda hozzájuk. Pontosan ugyanúgy volt felöltözve, mint a nővére, csak a nadrágja volt zöld.

– Felderén Pizskis vagyok – hajolt meg előttük szakasztott úgy, mint a testvére. – Elviszünk benneteket

északnak. – Azzal elfutott, és a következő pillanatban már az árbócsárból integetett le nekik.

Zsálya odasétált a kormánykerék mellett álló Pandara Pizkiszhez.

– Ti tényleg kalózkodtok?

– Persze – válaszolt a kalózlány.

– Abból éltek, hogy megtámadtok és kifosztotok más hajókat? – hüledezett Zsálya.

– Az is előfordul – felelte Pandara Pizskis rezzenéstelen arccal. – De csak nagyon ritkán. Kalóznak lenni leginkább azt jelenti, hogy egyetlen király alattvalói sem vagyunk. Mi itt élünk a tengeren. Jól ismerjük a szigeteket, néha kikötünk, aztán megint tengerre szállunk. Nem bírjuk soká a szárazföldet.

– És hogy jártok iskolába?

– Sehogy – rántotta meg a vállát Pandara Pizskis. – Anyus mindent megtanít, amire szükségünk van.

– És nem veszélyes folyton a tengeren lenni? – kérdezte óvatosan Zsálya.

– A szárazföld is legalább annyira veszélyes.

Zsálya irigykedve nézte a kalózlányt, aki nem jár iskolába, de el tud kormányozni egy hajót.

– Most hol vagyunk tulajdonképpen? – kérdezte, csak hogy folytathassa a beszélgetést.

– Ez a Sebes-tenger. Az Ízvirágok szigetén voltatok, és nem csodálom, hogy meglepett a hamardagály. Aki nincs hozzászokva, azt megrémíti, mert nagyon gyorsan jön. Aztán éppen olyan gyorsan húzódik vissza. Az ízvirágok attól olyan finomak ám, hogy mindennap legalább kétszer ellepi őket a Sebes-tenger vize. Minél többet tépnek le, annál gyakrabban önti el a szigetet a víz.

Zsálya arra gondolt, hogy ette marokszámra a virágokat, és lelkipurdalása támadt, de Pandara Pizskis folytatta.

– Anyus azt mondja, északra tartotok, úgyhogy elviszünk titeket odáig.

Zsálya épp megkérdezte volna, mivel hálálhatják meg a segítségüket, amikor zajt hallott a háta mögül. Felderen Pizskis ütötte a kezében lévő lábast egy kanállal, és kiabált:

– Gyöngyhalász utasai és legénysége! Vacsora!

Zsálya nem szerette igazán a tengeri herkentyűket, de most mohón evett, és nagyon ízlett neki, akármi volt is az.

– Fényilonca mindent elmesélt rólatok – mondta Gurina Pizskis a vacsora végeztével. – A Három Hold Hegyét nem ismerem, mert az már az északi szárazföldön van, mi pedig leginkább a szigetek között utazunk. De ha jó szelet kapunk, reggelre partot érhetünk. Észak felé át kell hatolnotok egy erdőn. Onnét már nem ismerem az utat. A legjobb lesz, ha most lefeküsztok.

– De mi éjszaka repültünk mostanáig – tiltakozott Aldo –, és nappal pihentünk.

– Nemsokára vihar lesz – jelentette ki nyugodtan Gurina Pizskis. – Jobban szeretném, ha nem volnátok láb alatt, amíg elvonul. Felderen megmutatja a kabinotokat. Persze az állatok nem férnek be, ők a fedélzeten maradnak.

– Vihar? – rémült meg Zsálya.

– Bizony! – válaszolt lelkesen Felderen. – Nincs is annál izgalmasabb!

Zsálya egyáltalán nem örült, hogy ilyen izgalmak várnak rá. Szó nélkül követte Felderen Pizskist a kabinba.

A tenger megvadul

A kabin láthatólag a család számára készült: felszerelték minden kényelemmel, ami csak összezsúfolható ilyen kis helyre. Zsálya engedelmesen levette a cipőjét, és végigfeküdt az egyik ágyon. Felderen egy darabig zavartan topogott mellette, aztán csak anyit mondott:

– Szerintem kényelmes lesz – azzal magára hagyta.

Kisvártatva Aldo is bejött, és némán elnyúlt a másik ágyon. Zsályát zavarta, hogy az öregember ennyire szótlan. Most, hogy kettesben voltak, különösen kínosnak érezte a csöndet.

– Aldo – szólította meg halkán.

– Mi az? – szólt vissza az öregember barátságtalanul.

– Te nem félsz a vihartól? – próbálkozott tovább Zsálya.

– De igen – válaszolta Aldo kurtán.

– Én nagyon – vallotta be Zsálya. Aldo hirtelen átnyúlt hozzá és megsimogatta a haját.

– Próbáld meg aludni! És bízzunk a tengerészekben!

Zsálya biztos volt benne, hogy nem fog tudni aludni, hiszen mostanáig éjszaka repültek, és napkeltekor tértek nyugovóra. A hajó azonban álmosítóan ringott a tengeren, és Zsálya nem sokára megérezte, mennyire fáradt.

Az álmosító ringatás helyett vadabb hullámozás verte fel ál-
mából. A gyomra is forgott. Mikor kinyitotta a szemét, azt látta,
hogy egyedül van. Ahogy a tenger dobálta a hajót, a cipője ide-
oda csúszkált a padlón. Gyorsan felvette, és kikecmergett a ka-
binból.

Már kelt a nap. A hatalmas, vörös korong lassan emelkedett
ki a vízből. A többiek a fedélzeten álltak, és az eget kémlelték
nyugat felé.

– Volt vihar? – kérdezte Zsálya aggódva.

– Még nem – válaszolta Gurina Piszkis. – Úgy navigáltunk éjjel, hogy minél jobban eltávolodjunk tőle. A széle fog elérni bennünket nemsokára.

– De én a közepét akartam! – morogta sértődötten Felderen Piszkis.

– Megmondtam, hogy nem lehet! – mordult vissza szigorúan a kalózanya.

– Az utasaink ezt se fogják bírni – magyarázta Pandara Piszkis, de semmi gúny nem volt a hangjában.

Nyugat felől egyre sötétebb felhők gyülekeztek az égen. A szél erősödött, már alig lehetett állva maradni a fedélzeten.

– Rosszul vagyok – panaszolta Zsálya.

– Na, látod – nézett fölényesen Pandara Piszkis az öccsére.

Fényilonca odaröppent, a kezében két félig hervadt virágot tartott, Zsályának és Aldónak is adott egyet-egyét.

– Ezt rágjátok el! – javasolta. – Enyhíti a hányingert.

Az ég nyugat felől szinte már fekete volt, néha vakító villámok cikáztak át rajta.

– Mindenki hátra! – vezényelt Gurina Piszkis. – Észak-észak-kelet!

– Szélsebesség harmincöt csomó – jelentett Felderen Piszkis.

– Orrvitorlát be! – rendelkezett a kalózanya. A legénység azonnal engedelmeskedett.

Az eső ekkor kezdett szakadni. Hirtelen, mintha valaki kinyitott volna az égben egy csapot. Az utasok egy perc alatt bőrig áztak.

Deinon és Efírfira háttal álltak a szélnek, szorosan egymáshoz simulva próbáltak egyensúlyozni az ingó fedélzeten.

– Nem tudnánk Deinon hátán kijutni a viharból? – kérdezte remegve Zsálya.

– Deinon nem tud felszállni ilyen időben – felelte Aldo idegesen.

– Mit csináljunk? – tördelte a kezét Zsálya.

Válaszra nem maradt idő. A Gyöngyhalász az oldalára dőlt, aztán mikor már csaknem felborult, Deinon és Efírfira felröppent, és a túlsó oldalra leérkezve visszabillentették a hajót. A következő pillanatban meredeken felszaladtak egy hullám hátára, majd lezuhantak a mélybe. Pandara Piszkisnek, úgy látszik, sikerült szélirányba fordulni.

Zsálya felsikított rémületében, de még hallotta, ahogy Felderen Piszkis lelkesen rikoltozik a viharban. Egy újabb hullám a fedélzetre zúdult, és szó szerint ledöntötte őket a lábukról.

– A kabinba! – dörrent rájuk a kapitány ellentmondást nem tűrően, és már tuszkolta is őket a keskeny lépcső felé.

Odabenn lehetetlen volt aludni. Leültek egy-egy ágyra. Zsályának liftezett a gyomra. Buzgón rágt a Fényiloncától kapott virágot, de ez csak annyit segített, hogy ne hányjon, a rosszullétet alig enyhítette. Fűlsiketítő mennydörgés hallatszott. Zsálya föl pattant, átugrott a szemben lévő ágyra, és Aldóba kapaszkodott. Az öregember átölelte, némán, rettegve kuporogtak a kabinban.

A vad hullámozás nagy sokára elcsitult, lassan az égzengésnek is vége szakadt.

Felderen Piszkis jött értük. Csuromvíz volt a ruhája, az arca kipirult, a szeme csillogott.

– Kijöhettek! – kiáltotta vígan.

A tenger csendesen fodrozódott, a nap magasan járt, és ragyogott a kék égen. A felhők szétoszlottak.

– Túléltük – suttogta Aldo.

– És nemsokára meg is érkezünk – mosolygott Gurina Piszkis, és megsimogatta Aldo fejét, mintha az anyja lett volna.

– Föld! – rikkantott Felderen az árbóckosárból.

– Csodás hajósok vagytok – ismerte el Fényilonca.

– Megtesszük, amit tudunk, igaz, anyus? – kacsintott rájuk Pandara Piszkis a kormány mögül.

– De reggeli nélkül nem engedünk el – mondta szívélyesen a kalózcasszony. – Bár ez lassan már ebéd lesz.

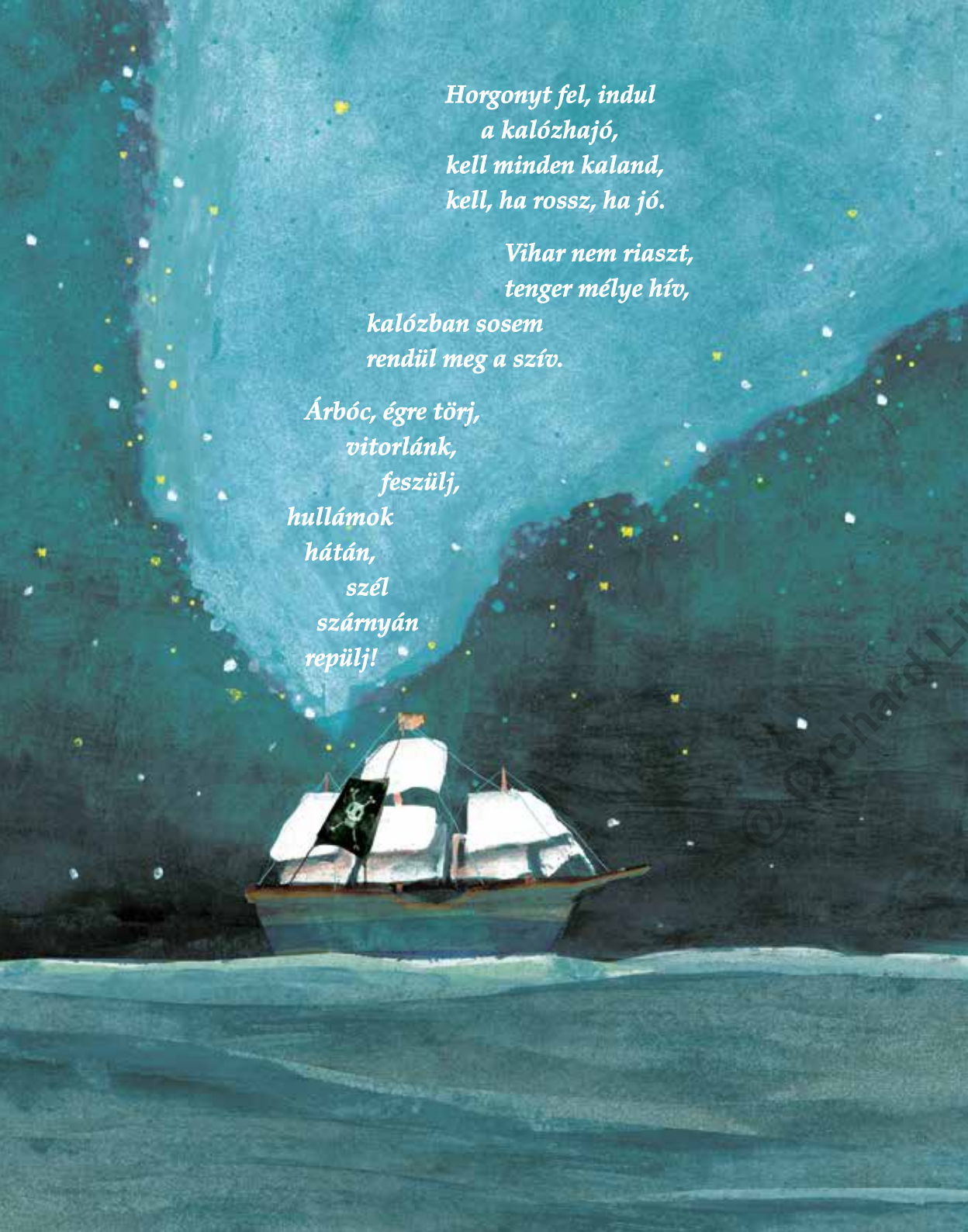
Zsálya csak most érezte meg, a hosszú émelygés után mennyire éhes. Boldogan ültek le falatozni a kalózcassaláddal, akik egymás szavába vágva mesélték tengeri kalandjaikat.

Rövidesen a part közelébe értek, ahonnan már ki tudtak gyalogolni a sekély vízben. Búcsút vettek a kalózcassaládtól, és még a szárazföldről is integettek nekik.

– Még hallotok felőlünk! – ígérte Aldo.

– Remélem, találkozunk is! – kiáltott vissza Gurina Piszkis, aztán kiadta a parancsot: – Horgonyt fel!

A Gyöngyhalász lassan távolodott, de még hallották a kalózkok vidám dalát.

*Horgonyt fel, indul
a kalózhajó,
kell minden kaland,
kell, ha rossz, ha jó.*

*Vihar nem riaszt,
tenger mélye hív,
kalózban sosem
rendül meg a szív.*

*Árbóc, égre törj,
vitorlánk,
feszülj,
hullámok
hátán,
szél
szárnyán
repülj!*

Az erdei keresztút boszorkánya

Az utazók elindultak a szárazföld belseje felé. Amint felkapaszkodtak a meredek parton, a távolban meglátták az erdőt. Megszaporázták a lépteiket.

Sötétség és köd ereszkedett rájuk, amint beértek a sűrűbe. Zajtalanul lépkedtek a magas aljnövényzetben, amikor rájuk recscent egy hang:

– Álljatok meg! Ez itt az én területem. Senki nem léphet közelebb az engedélyem nélkül!

Mécses lángja lobbant, és a fényében megláttak egy vénséges vén, csupa ránc öregasszonyt. A szeme vörösösen izzott, hosszú orra az ajka fölé görbült. Kezében göcsörtös botot tartott, amelynek kékes láng táncolt a végén.

– Nincs rossz szándékunk – szólalt meg Aldo, de a hang közbevágott:

– Én vagyok Acuya, az erdei keresztút boszorkánya. Ti kik vagytok?

– Aldo vagyok.

– Aldo? Az csak egy név – torkolta le boszorkány. – De ki vagy?

– Aevus hercege.

– Herceg? Ez csak a rangod! – kuncogott rekedten a boszorkány. – Ma herceg, holnap már nem az. De ki vagy?

– Egy fiú vagyok, aki az apja varázslata miatt egy öregember testében él! – kiáltott Aldo kétségbeesetten.

Zsályában meghűlt a vér. Először alig fogta fel, amit hallott, aztán csak állt zsibbadt tagokkal, és nem értette, miért nem jött rá előbb. Hiszen ha Erigon király varázslattal megfordította az időt, hogy visszafiatalodjon, akkor az ifjú herceggel is haladhatnak fordítva az évek! Ő azon szomorkodott, hogy nem találkozhatott személyesen a herceggel, törte a fejét, ki lehet Aldo, közben a megoldás ott volt karnyújtásnyira!

Töprengését az erdei keresztút boszorkányának hangja szakította meg:

– Ez sem te vagy! Csak az, ami történik veled! Ki vagy te?

Aldo nem válaszolt.

– Látod, fogalmad sincs – biggyesztette le fonnyadt ajkát a boszorkány. – És hová igyekszel?

– Az Idősárkányt kell megtalálnom.

– És hol van az Idősárkány?

– Fogalmam sincs – suttopta Aldo.

– Na tessék! – hallatszott a boszorkány diadalittas hangja. – Azt sem tudod, ki vagy, azt sem tudod, hová tartasz. És te? Te másik!

– Rám gondolsz? – kérdezte Zsályá zavartan.

– Rád bizony. Ki vagy, és hová mész?

– Nem tudom – sóhajtotta Zsályá, és sírás szorongatta a torkát.

– Hát persze, hogy nem tudod! – felelte a boszorkány elégedetten. – De én segíthetek nektek. Gyertek közelebb! Vedd

el! – nyújtotta a botja végén pislákoló lángot Aldo felé. – Ne félj, nem meleg!

Ahogy Aldo átvette, újabb lángocska gyulladt ki a bot végén, amit a boszorkány Zsálya felé nyújtott.

– Vedd csak el, kislányom! – biztatta. – Menjetek, járjátok be az erdőt, és keressétek meg magatokat! Lehet, hogy egy kőben találjátok meg, lehet, hogy egy falevélben. Ha megtaláltátok, hozzátok ide! Ha jól választottatok, továbbmehettek.

– És ők? – intett Aldo a fejével a szárnyas ló és az unikornis felé.

– Efirfira és Deinon itt maradnak velem – mosolyodott el váratlanul a boszorkány. – Már jó ideje cipelnek benneteket, hadd pihenjenek. Fényilonca pedig pontosan tudja, ki ő és mit akar.

Zsálya döbbsen nézte, ahogy az unikornis és a szárnyas ló, mint az engedelmes kutyák, leheverednek a vén boszorkány lábához. Aztán elindult tenyerében a kis kékeszöld lánggal. Hogyan találja meg magát? Honnan tudja, hogy jól választ-e? Mitől lenne ő faág vagy fűszál? Tanácstalanul fürkészte a kicsi láng fényénél a földet, a fákat, amikor valami koppant a fején. Ahogy odanyúlt, apró toboz akadt a kezébe, és mintha azt sutogta volna: „Én te vagyok!” Zsálya a markába szorította a zsákmányát, és igyekezett vissza a boszorkányhoz. Aldo megelőzte: a két ujjá közé csippentve hozott valamit, mintha undorodna tőle.

– Mit leltél, fiam? – kérdezte szigorúan a boszorkány. – Tudod-e már, ki vagy?

– Egy félig rohadt szilva! – fakadt ki dühösen Aldo. – Tessék, ez vagyok!

– Jól választottál – enyhült meg Acuya. – Azt látod, hogy lehullottál a fáról, hogy félig megrohadtál, és heversz a földön. Ez így igaz. De azt is tudnod kell, hogy ebben a félig rohadt szilvában ott a mag, ami a hegyes végével a földbe fúródik, és kihajt belőle egy egész szilvafa!

Aldo tátott szájjal meredt a boszorkányra, az azonban már Zsályához fordult:

– Hát te mit találtál?

A kislány szó nélkül nyújtotta az apró tobozt a tenyerében. Acuya közel hajolt, aztán váratlanul kinyújtotta göcsörtös ujjú kezét, és megsimogatta Zsálya fejét.

– Jól választottál, Zsálya. Pici termés vagy, de ha megérsz, a szél ezerfelé viszi a magjaidat.

„Tudja az én nevemet is! – döbrent meg a kislány. – Tudja, pedig én nem mondtam meg neki.”

Acuya a botja végével megérintette a szilvát és a tobozt is, majd így folytatta:

– Vigyétek magatokkal ezeket a fénnel együtt! Megmutatják az utat. Tudom, hogy a Három Hold Hegyét keresitek. Efírfirának meggyógyítottam a szárnyát, de gyalog kell átkelnetek az erdőn. Ha kiértetek a fák közül, repüljete, amerre az iránytűtök mutatja. Ha külön kell válnotok, meg ne ijedjete, egymásra tállátok, amikor szükség lesz rá! Ne pihenjete meg, amíg a nap fénye nem kezd vakítani! Akkor szálljatok le, megtaláljátok a következő segítőt. Ne féljete! Már nem jártok messze a célotoktól!

Zsálya érezte, ahogy a toboz felforrósodik a tenyerében. A boszorkány felemelte a botját, a kéken pislákoló láng mutatta, merre kell menniük.

Efírfira fölkel, és a boszorkány vállára hajtotta a fejét, aztán elügetett a mutatott irányba. Deinon is talpra ugrott, odalépett a boszorkányhoz, hatalmas orrlyukával az arcába szuszogott, aztán Efírfira nyomába ügetett. Zsálya utánuk nézett, aztán visszafordult, hogy köszönetet mondjon a boszorkánynak, Acuya azonban nyomtalanul eltűnt. Csak a hangja hallatszott. Énekelt.

*Kőbe, fába, fűbe, bogárba
rejtsd magad el, mikor úz a gonoszság!
Régi csillag lángol az égen,
alvó szívedet a fényei mossák.*

*Almafáról, túskebokorról
hullik a harmat az őszi avarba,
hess, gonoszság, tűnj el előlem,
hess, takarodj, utamat ne zavard ma!*

– Mit bámulsz? – mordult rá Fényilonca, aki egész eddig egyetlen szót sem szólt. – Mintha nem tudtad volna, hogy a boszorkányok ilyen furák. Acuya meg főleg! – Azzal Efírfira és Deinon után röppent.

Zsálya kettesben maradt Aldóval. Nem tudta, szégyellje-e magát, amiért nem ismerte fel benne Aevus herceget, vagy inkább haragudjon, amiért a herceg nem fedte fel előtte a kilétét.

– Mért nem mondtad meg? – kérdezte végül.

– Rájöhettél volna – vont vállat Aldo.

– Mégis honnan? – húzta fel a szemöldökét Zsálya.

– Mit tudom én! – legyintett a herceg. – Szégyelltem elmondani – vallotta be aztán.

– Most akkor te tényleg egyidős vagy velem? – firtatta a kislány.

– Percre és órára pontosan.

Zsálya nem tudta, mit válaszoljon. Aldo keze után nyúlt. Kézen fogva ballagtak tovább a sűrűben.

A mocsári lidércek

Amint elfogyott előttük az erdő, Aldo és Zsálya felmásztak Deinon és Efifira nyakába. Végre újra repülhettek! Efifira örömben ugrott párat a levegőben, Zsálya nem győzött kapaszkodni, hogy le ne essen. Úgy tervezték, hogy napkeltéig repülnek tovább észak felé, ám Zsálya hirtelen azt érezte, hogy a zsebébe rejtett kicsi toboz súlya megnő, és húzza lefelé.

– Aldo! – kiáltott a mellette repülő hercegnek. – Te nem érzel valami különösét?

– Szörnyű nehéznek érzem a jobb oldalamat – felelte Aldo. – Azt hiszem, ez azt jelenti, hogy le kell szállnunk.

Lassan ereszkedtek a föld felé.

– Furcsa, amit látok – jelentette Fényilonca. – Sötét, mintha víz volna, de nem tükröződik, és nem hullámszik. Legyetek óvatosak!

Jól tették, hogy hallgattak a lepketündérre. Ahogy Deinon lába a talajt érintette, bele is süllyedt hasig. A nyomában landoló Efifira is szügyig merült a zsombékos ingoványba.

– Biztos, hogy ebben a mocsárban van dolgunk? – aggodalmaskodott Zsálya. – Bármelyik lépésnél elsüllyedhetünk.

– Világítsunk magunk előtt! – javasolta Aldo, és elővette a zsebéből a boszorkánytól kapott kékes lángot, de az mihelyt

meggyulladt Aldo kezében, azonnal el is aludt. Ugyanakkor néhány méterre tőlük zöldeskék láng lobbant.

– Menjünk arra! – mutatta Zsálya.

Kövezték az előttük táncoló lángocskát, a lábukkal kitapogatva minden lépést, hogy megtartja-e őket a süppedős talaj. A zöldeskék fény hirtelen kialudt, ugyanebben a pillanatban rájuk reccsent egy hang:

– Ne mozduljatok!

Zölden derengő szörnyopofa villant fel előttük, majd el is tűnt. Annyira ijesztő volt, hogy Zsálya felsikoltott, és Aldóba kapaszkodott.

– Egy tapodtat se! – huhogott egy másik hang a hátuk mögül. Megfordultak, és egy kékesen derengő szörnyarc vigyorgott rájuk, majd szétfoszlott.

– Félték, mi? – recsegett az egyik hang.

– Berezeltetek, igaz? – huhogott a másik.

Efírfira hátracsapott füllel hátrált, Zsálya átölelte a nyakát, nem is tudta, azért-e, hogy megnyugtassa, vagy azért, hogy ő maga megnyugodjon.

– Mi szeretjük a félelmeket! – vihogott az egyik.

– Gyűjtjük őket! – tódította a másik.

A hangjuk hol innen, hol onnan szólt, mintha a szörnyek összevissza ugráltak volna körülöttük. De az arcukat többé nem mutatták meg, csak apró fényekként lobbantak fel hol itt, hol ott. Aldo összeszedte a bátorságát, és rájuk kiáltott:

– Kik vagytok, és mit akartok tőlünk?

– Mi vagyunk a lápi lidércek – röhögött az egyik.

– A mocsári lúdvércek – kontrázott a másik.

– Mit akartok tőlünk? – szólalt meg Zsálya is remegő hangon.

– Áruljátok el, mi a legnagyobb félelmetek! – suttogta fenyegetően az egyik lidérc olyan közelről, hogy Zsálya hátrahőkölt.

– A legeslegnagyobbat ér csak! – morogta a másik. – Különben nem engedünk tovább!

Hallgattak.

– Gyerünk, gyerünk! Mitől félték a legjobban? – sürgette őket az egyik hang.

– Csak nem tőlünk? – kuncogott a másik.

Hallgattak.

– Ajjaj, ha nem mondjátok meg az igazat, bele fogtok süllyedni ebbe a mocsárkába! – fuvolázta negédesen az egyik.

– Elnyel a lápocska! – kuncogott kárörvendően a másik.

Zsálya vett egy nagy levegőt, és kimondta:

– Én attól félek a legjobban, hogy meghalok. Vagy hogy meghal, akit nagyon szeretek. Anyukám vagy apukám.

– Halál! Ez nagyon jó! – gurgulázott az egyik lidérc.

– Halálfélelem, ez tetszik! – ujjongott a másik.

Aldo csak sóhajtozott, de nem mondott semmit. Mindkét kezével Deinon sörényébe kapaszkodott.

– A kislány továbbmehet, de te itt maradsz! – reccsent rá az egyik hang.

– Amíg meg nem osztod velünk szépen, mitől is félsz a legjobban – búgta a másik.

Aldo nem válaszolt, csak lehajtotta a fejét.

– A lovad is marad – recsegte az egyik hang.

– Megfulladtok mindketten! – fuvolázta lelkesen a másik.

Aldo hirtelen felvetette a fejét, szemében tűz villant.

– Az apámtól! – kiáltott fel élesen. – Attól, hogy bántani fog! –
Azzal leroskadt Deinon mellé a földre, és a kezébe temette az arcát.

– Az apja, ez nagyon jó! – ujjongott az egyik lidérc.

– Hogy bántja, ez tetszik! – gurgulázott a másik. Egy ideig
csend volt, csak a kis lidércclángok lobogtak.

– Gyertek csak, gyertek a nyomunkban, megmutatjuk az utat! –
szólalt meg újra az egyik.

– Jó kis félelmek, jóllaktunk! – jelentette ki elégedetten a másik.

Az apró fények elindultak, ők pedig utánuk eredtek. Nem
mintha bíztak volna a lidércekben, de nem volt más választásuk.
Lépteik nyomán azonban egyre kevésbé süppedt a föld, és nem-
sokára szilárd, köves talajt éreztek a lábuk alatt.

– Itt vagyunk – villant nagyot a két lidérc, aztán nyomtalanul
eltűntek. A sötétben egy alagút fekete bejárata rajzolódott ki.
Zsálya ekkor vette észre, hogy a zsebében pirreg valami. Fény-
ilonca mászott elő.

– Te meg hol voltál, mikor ezek halálra rémítettek minket? –
kérte számon Zsálya dühösen. – Te is berezeltél tőlük?

– Ó, jószágos Lepidoptera! – csapta össze a kezét Fényilonca. –
Szerencsétek, hogy engem nem vettek észre. Különben nem
elégedtek volna meg a félelmeitekkel, hanem belefulladásztanak

mindnyájunkat az ingoványukba. A lápi lidércek gyűlölik a tündéreket.

– És erősebbek náluk? – húzta el a száját Zsálya.

– A saját területükön erősebbek – ismerte be Fényilonca. – De az a lényeg, hogy megmutatták az alagutat, ami átvezet a hegy alatt.

– Te tudod, hol vagyunk? – csodálkozott Aldo.

– Sokkal több mindent tudok, mit gondoljátok! – morgott Fényilonca, és beröppent a sötét alagútba. A többiek követték.

A hegyi remete

Sokáig gyalogoltak a hosszú, sötét alagútban, amely egy idő után barlanggá szélesedett. Távolabb kirajzolódott a barlang bejárata is, amelyen túl ragyogott a fény.

– Már vakít a nap – nyújtózkodott Fényilonca. – Ahogy Acuya mondta, ideje lepihennünk.

Miután vacsoráztak valamit, nem sokat, mert már fogytán volt az élelmük, lefeküdtek. Deion és Efirfira szorosan egymás mellé, ahogy eddig is, Fényilonca az unikornis két füle között foglalt helyet, Aldo és Zsálya pedig – ahogy eddig sosem – egymás mellé. A kimerültség ellenére nem tudtak elaludni. Zsályát gyötörte, amit a mocsárban hallott. Amióta megtudta, hogy az öregnek látszó Aldo valójában vele egyidős, sokkal elfogulatlanabban viselkedett vele, úgyhogy megszólította:

– Aldo, mondd... tényleg bántott az apukád?

– Igen – felelte a herceg.

– Meg... megvert?

– Igen. Sokszor.

– De miért?

– Én tehetek róla. Felmérgesítettem.

– Mi az, hogy te tehetsz róla? – dühödött meg Zsálya. – Ő bánt téged, és te vagy a hibás?

– Biztos nem bántana, ha jól viselkednék.
– Én se viselkedem mindig úgy, ahogy a szüleim szeretnék –
vágott a szavába Zsálya hevesen. – Mégse ütnének meg. Soha.
Azt mondják, hogy nem szabad megütni senkit. Főleg nem a ki-
sebbet. És én kisebb vagyok náluk.
– Nálatok lehet, hogy másképp van.
– Nem lehet! Ott is te vagy a kisebb. Én azt gondolom, hogy
az apukád... rossz veled. Inkább gonosz varázslatot csinál, csak
meg ne kelljen halnia, és rád hagynia a trónt! És az anyukád nem
véd meg! Nem te vagy a rossz, hanem ők! – Zsálya már kiabált,
de Aldo a szavába vágott:
– A szüleim szeretnek engem.

– Lehet – csendesedett el Zsálya. – De rosszul csinálják.
Aldo nem válaszolt, és Zsálya érezte, hogy jobb, ha ő is néma
marad. Csakhamar mindketten mélyen aludtak.
Mire felébredtek, alkonyodott. A korábbi megpróbáltatások
annyira kifárasztották őket, hogy átaludták az egész napot.
– Sietnünk kell! – kapkodott Aldo, bár fogalma sem volt, merre
kell tovább menniük. Már majdnem útra készen álltak, mikor
árnyék vetült rájuk. A barlang szájánál egy tagbaszakadt alak állt
bokáig érő, szürke köpenyben, lámpással a kezében.
– Mit csináltok a barlangomban? – dörrent rájuk.
– Bocsánat! – hebegte Zsálya. – Nem tudtuk, hogy a tiéd.
– Hozzát jöttünk, hegyi remete, bölcs Stratus! – röppent elő
váratlanul Fényilonca. – Szükségünk van a tanácsodra.
– Te ismered? – szaladt ki Zsálya száján a kérdés.
– Még nem találkoztunk – hajolt meg Fényilonca szokatlan
alázattal. – De mindenki hallotta a nevét a birodalomban. Stratus
a Völgymélyi Szentély őrzője.
– Valóban az vagyok – enyhült meg a remete. – A barlang az
én lakóhelyem, és a szentélyt őrzöm, innét el nem mozdulok. De
minden utazónak irányt mutathatok. Ha megtaláltatok engem,
akkor szükségetek volt rám. Ha bejutottatok a barlangomhoz, az
egyetlen úton jöttetek.
– A mocsári lidércek tényleg jó útra vezettek – suttogta Aldo.
– A lidércek annak mutatják a helyes utat, akinek jó a szán-
déka. Ha hozzám küldtek benneteket, az én vendégeim vagytok.
Miben lehetek segítségetekre?

– A Három Hold Hegyét keressük – magyarázta Fényilonca. – Ő itt Aldo herceg, ő pedig Salvia hercegnő az emberek világából.

A remete meghajolt előttük.

– Aldo herceg, Salvia hercegnő, üdvözöllek benneteket! Merre tartotok?

– Az Idősárkányt kell megtalálnunk, hogy segítsen visszafordítani a gonosz varázslatot, amely Aevus herceget öregember testébe kényszeríti, hogy apja fiatal maradhasson, és megtarthassa a trónt – válaszolt helyettük Fényilonca.

– Hallottam erről a varázslatról – hümmögött a remete. – Súlyos vétek, a természet ellen való. Mert az a rend, hogy az apák meghalnak, és a gyerekeik állnak a helyükre. És hallottam azt is, hogy az emberek világából kell segítségnek érkeznie. Nem megyek városok és falvak közelébe, de a fontos hírek eljönnek hozzám. Ha rajtam áll, mindent megteszek, hogy elérjétek a célotokat. Gyertek velem a szentélybe!

Kivezette őket az alkonyatba. Körülöttük hegyvonulatok emelkedtek, köztük mély árkok húzódtak. Az egyik árok mélyén kőhalom magasodott, szűk lépcső vezetett le hozzá.

– Külön-külön kell lemennetek ide, és belenéznetek a Tanácsadó arcába. Szólítsátok meg őt, és hallgassátok meg a válaszát!

– Mi van ott? – rémült meg Zsálya.

– A Völgymélyi Szentélyben megtudhatod, tiszta-e szíved. Megtudhatod, milyennek lát a Tanácsadó, és jaj neked, ha hazugság és önzés vezet, mert minden rossz szándékodat porrá égeti! És ha gonoszság vezet, belőled sem marad semmi. A Tanácsadó

nem tűri a hazugságot. Amikor szólnod kell hozzá, senki nem súgja a helyes választ. Előtte mindenki egyedül állhat csak meg.

Először Aldo ereszkedett le a lépcsőkön. Zsálya reszketve állt, míg a herceg vissza nem érkezett. Ahogy Aldo felért a lépcsőkön, ráncos arca nedves volt a könnyektől, de mosolygott. Vajon mit mondhatott neki a Tanácsadó? – töprengett Zsálya, de a remete hozzá fordult:

– Te következél, Salvia hercegnő.

Zsálya szorongva lépegetett lefelé. Tudta, hogy jó szándék vezet, de mi történik, ha nem azt mondja a Tanácsadónak, amit az hallani akar? Nem volt sok ideje töprengeni. Lelépett az utolsó lépcsőfokról. Lenn sok-sok apró mécses világított. A kőhalomból pedig nagy ovális keret emelkedett ki. A kislány közelebb hajolt. A saját arca nézett vissza rá. A mécsesek fényében egy pillanatra

egyszerre látta magát gyereknek és öregasszonynak, mintha vele is az a varázslat esett volna meg, ami Aldóval.

– Sose gondoltam volna, hogy ide hozol – mondta a tükörképének. – Unikornison repülök, lidércektől menekülök, és az Idősárkányt keresem, hogy a barátom visszakaphassa az életét. Otthon, a fürdőszobatükörbe nézve ezt sose gondoltam volna. Meg azt se, hogy én is leszek öreg. – A tükörkép elmosolyodott, amitől Zsálya ajka is mosolyra húzódott. Aztán megszólalt, és a kislány érezte, hogy neki is mozog a szája.

*Bárhova mész, veled megyek.
Jöhetnek völgyek és hegyek,
őrizz magadban, meg ne sérts,
én is magamba rejtelek.
Köréd nőök majd, csak ne félj,
úgy óvlak, mint a kincsemet.*

Amikor fölért a többiekhez, Stratus meghajolt előtte.

– A Tanácsadó ítelt felőletek. Tisztának bizonyultatok előtte, és méltónak arra, hogy megosszam veletek a titkot, amit tudni szeretnétek. A cél közelébe értetek. Ez itt a Három Hold Hegye – mutatott Stratus az előttük magasodó szirtre. – Ez a szoros az egyetlen, ahol fel tudtok szállni, és sehogy máshogy nem juthatnátok fel a tetejére, csak repülve. A hegy csúcsán egy fenyőerdőt fogtok találni, a közepén fekete vizű tavat. Mindnyájan

fürödjete meg benne tetőtől talpig, hogy az Idősárkány tekintete meg ne perzseljen. Onnét már csak egyetlen út vezet a fészkehez.

– Köszönjük a segítséget! – hajolt meg Aldo, és Zsálya követte a példáját.

A mogorva remete arca csupa kedvesség volt, ahogy egyenként megölelte őket – az unikornist és a hatlábú lovat is.

– Szerencsés utat, barátaim!

A két szárnyas állat lovasaival a hátán a levegőbe emelkedett.

Az Idősárkány fészke

A Három Hold Hegye sziklásnak és kietlennek tűnt, a tetején azonban zöld fenyőerdő sötétlett. És a mélyén valóban ott csillogott egy apró tó fekete vize. Zsálya, míg dideregve levetkőzött, hogy megfürödjön benne, azon gondolkozott, hogyan csilloghat éjszaka egy fekete vizű tó. Márpedig csillogott, mint az olaj. Az érintése is olyan volt, ahogy belemerült, és langyosnak érződött, furcsa módon akkor sem fázott, amikor kijött belőle. Miután mindnyájan megmártóztak benne, megkeresték az utat, ami kivezet a fenyvesből. Keskeny, túlevelekkel borított ösvény volt, elnyelte a léptek zaját.

A fenyőerdőn túl széles fennsík terült el, a telihold fényében messzire látszott a környező vidék. A síkság tövises kóróval, bozóttal benőtt rétvén hatalmas, sötét alak körvonalazódott.

– Ő az – szólalt meg halkán Fényilonca. – Az Idősárkány.

Háttal ült nekik, két óriási szárnyát szétterítette, szinte beborította vele a mezőt. Apró buborékok szálltak és pattantak szét körülötte. Hangosan szuszogott, mintha a szél susogott volna a fenyőfák között.

– Alszik. Meg kell várnunk a reggelt.

– Nem fog minket bántani? – kérdezte félve Zsálya.

– Senkit nem bánt – nyugtatta meg Fényilonca. – Csak azt mondják, ijesztő a szemébe nézni.

– És mit eszik? – kérdezte Aldo.

– Mindent – felelte Fényilonca. – A fogai vasból vannak.

– Hogy fogunk vele beszélni? – aggodalmaskodott a herceg.

– Nem tudom. Még sose hallottam róla, hogy bárki beszélt volna az Idősárkánnyal.

Távolabb húzódtak a tövisektől, hogy a fák oltalmában várják a napfelkeltét. Szinte azonnal álomba merültek.

A felkelő nap sugarai ébresztették őket. Az Idősárkány még mindig háttal ült nekik. Pikkelyes bőre sötétzölden fénylett, mint a fenyőfák, farka az erdőig ért, két szárnya elnyúlt a réten. Körülötte ezrével pattogtak a szivárványszínű buborékok. Csak most látták, hogy arccal egy függőleges szakadék felé néz.

– Ha megpróbáljuk megkerülni, lezuhanunk – állapította meg Aldo.

– És ha odarepülnénk elé? – töprengett Zsálya.

– Lehetetlen. Se Deinon, se Efifira nem tud egy helyben repülni, mint egy kolibri – vetette ellen Aldo.

– Megvárhatnánk, amíg felkel.

– Nem maradhatunk itt akármeddig!

Tanácsstalanul álldogáltak. Aldo egyszer csak nem bírta tovább. Felpattant, odarohant az Idősárkány szétterített szárnyához, felugrott rá, és kiabálni kezdett:

– Idősárkány! Fordulj meg! Hallasz engem? Beszélni akarok veled! Vissza akarom kapni az életemet!

A hatalmas test lassan megmozdult, mintha egy repülőgép kanyarodna a kifutópályán. Aldo elvesztette az egyensúlyát, leesett a szárnyról, de rögtön felugrott, és rohanni kezdett a többiek felé.

– Gyorsan! Meneküljünk! Mindnyájunkat elsodor!

Deinon odavágtatott hozzá, és Aldo még éppen fel tudott pattanni a hátára, mielőtt a szárny elsöpörte volna. Zsálya is felugrott Efifira nyakába, és néhány szárnycsapással elértek az erdő menedékébe. Az Idősárkány közben lassan megfordult, és újra mozdulatlanra dermedt, ők pedig visszamerészkedtek a kiszáradt mezőre. A sárkány ekkor rájuk nézett. A szeme narancsfényben izzott, érezték a forróságát, hátuk mögött meggyulladtak a rét tövises cserjéi és kórói. Tudták, hogy ha nem fürödtek volna meg a fekete tóban, ők maguk is megégnének az Idősárkány tekintetének tüzeiben.

Ahogy felkelt, meglátták a fészket is. Ezer és millió tojás lapult benne, apróbb és nagyobb áttetsző, szivárványszínből játszó gömbök. A legkisebbek a levegőbe emelkedtek és szét pattantak, a nagyobbak pedig úgy remegtek a fészkekben, mintha bármelyik pillanatban kikelhetne belőlük valami.

Nem tudták, mit kellene tenniük vagy mondaniuk. Aldo hiába kiabálta, hogy beszélni akar vele, most nem tudott megszólalni. Az Idősárkány egy darabig nézte őket perzselő szemével, aztán váratlanul elmosolyodott. Hegyes fogai fémesen csillogtak a szájában, csak néhány hátsó rozsdásodott. Feléjük nyújtotta a mellső lábát. Óriási testéhez, hatalmas szárnyaihoz képest pici kéz volt, alig nagyobb egy felnőtt emberénél. Ahogy szétnyitotta karmos

ujjait, abban is szivárványszínű gömbök bújtak meg. Az egyiket Aldo tenyerébe ejtette, a másikat Zsálya felé nyújtotta. Mindkettő langyos és rugalmas volt, mint a vízzel töltött lufi. Ahogy elfogadták tőle, megint elmosolyodott a rengeteg vasfogával, aztán hangos suhogással a levegőbe emelkedett. A hangját nem hallották eddig, de most váratlanul megszendült, mintha ezer mély kürt szólalt volna meg. Az Idősárkány énekelt. Lassan a szavakat is megértették a dalból.

*Órák és percek nincsenek,
csak végtelen, csak pillanat,
ezernyi gömb, mi felbuzog,
de szétpattan, vagy elszalad.
Ha másé, meg nem foghatod,
ha a tiéd volt, megmarad.*

- Gyerünk haza! – szólalt meg Fényilonca. – Nincs itt több dolgunk.
– De hát... – értetlenkedett Aldo.
– Megfordítottad az időt. És a sárkány a kezébe adott egy valódi Idősárkánytojást, a saját idődet. Most már minden úgy lesz, ahogyan lennie kell.
– Ennyi volt a küldetés? – csodálkozott Zsálya.
– Pont ennyi – felelte a lepke-tündér. – Induljunk!

Újra otthon

Zsálya hallott már róla, hogy a költöző madarak, sőt a hétköznapi lovak is bárhonnán hazatalálnak, nem csodálkozott hát, hogy Efírfira és Deinon rögtön tudták, merre kell menniük. Igazából azon lepődött meg, mennyire rövid és könnyű az útjuk visszafelé.

A Három Hold Hegyéről a függőleges sziklafal irányába indultak el. Zsálya várta, mikor látja meg maga alatt a Sebes-tengert, remélte, hogy újra találkozhat a kalózcsaláddal, de egészen más irányba repültek, a tenger nem esett útjukba.

– Mennyivel könnyebb egy szárnyas ló hátán, mint gyalog, vagy a tengeren hajózva – jegyezte meg Aldo, akinek megrázó emlék maradt a vihar. – Ha így haladunk, nemsokára otthon leszünk.

– Napvilágnál nem repülhetünk hosszan – intette Fényilonca.

Dél körül leszálltak egy erdei tisztáson, egy terebélyes tölgyfa árnyékában elfogyasztották a maradék enivalójukat, aztán aludni tértek, hogy holdfényben folytathassák az útjukat.

Az éjszaka közepén Zsálya újabb leszállást javasolt, hogy az unikorniscsikó pihenhessen. Efírfira azonban nem volt hajlandó lassítani sem, és ha Zsálya lefelé irányította, felrántotta a fejét, és még erőteljesebb szárnycsapásokkal haladt tovább. Zsálya

megdöbbsent: még sosem fordult elő, hogy Efirfira ne engedelmeskedett volna neki.

– Érzi, hogy hazafelé tartunk – magyarázta Aldo. – Ilyenkor Deinont is alig lehet megfékezni. Nagyon várják már, hogy ott-hon legyenek.

– Te is várod? – kérdezte óvatosan Zsálya. A herceg sóhajtott.

– Nálam van az Idősárkány tojása. De hogy megtört-e a varázslat, azt csak akkor tudom meg, ha visszafiatalodtam. Attól tartok, az utunkhoz apámnak is lesz egy-két szava.

Napkeltekor a látóhatáron megjelentek Aevus tornyai. Ahogy lassan leereszkedtek, a tölgyfa kapu, a borostyánnal és vadszőlővel befutott kastély a hosszú vándorlás után olyan otthonosnak

tűnt, hogy Zsálya csaknem felkiáltott örömeiben. Oldalra nézve azonban látta, hogy Aldo arca mennyire gondterhelt.

A két lábon járó óriásgyík fogadta őket feltűnően feszengve, és egy óvatlan pillanatban odasúgta Aldónak:

– Jobban jártál volna, ha nem is térsz haza, herceg. Apád szörnyű haragra gerjedt, mikor megtudta, hová mentél. A vak jósnő börtönben van.

Aldo rezzenéstelen arccal bólintott, és csak ennyit válaszolt:

– Kérlek, jelentsd apámnak, hogy megérkeztem!

Deinon és Efirfira hátrasétáltak a királyi legelőre, Aldo és Zsálya pedig beléptek a kastélyba. Amint végigmentek a széles lépcsősoron, Zsályának feltűnt, hogy Aldo mennyire sápadt. Beléptek az első terembe. Az óriásgyík sietett eléjük:

– Őfelsége, első Erigon király várja a herceget a trónteremben! – kiáltotta ünnepélyesen.

– Köszönöm, Makke – válaszolt Aldo. – Kérlek, vezesd a hercegnőt a szobájába!

– Nem! – kiáltott hevesen Zsálya. – Veled akarok menni! – És megragadta Aldo kezét.

Elindultak a trónterem felé. Aldo, aki nem rémült halálra a viharban, sem a mocsári lidércektől, aki az Idősárkány szárnyára mert lépni, most falfehérre vált, és remegett. Zsálya nem tehetett mást – szorította a kezét.

Erigon király ereje teljében lévő, daliás, fiatal férfi volt. Méltóságának teljes tudatában terpeszkedett a trónszéken. Mellette Anemona királyné mintha nem a felesége, hanem az anyja volna:

a beesett, szürkés arcú, ráncos, sovány nő fázósan húzta össze magát a trónusán. Mikor meglátta a fiát, szomorú, barna szeme felcsillant, már felugrott volna, hogy köszöntse, de a király rá-mordult, és a királyné visszadermedt fázós mozdulatlanságába.

Erigon király széles mosolyra húzta a száját, kivillantak hó-fehér fogai.

– Nocsak, hazatalált a fiatalúr! Csak nem feleséget hoztál? – És jóízűen elnevette magát. Aztán megint megkeményedett az arca. – Azt hitted, csak úgy elszökdöshetsz itthonról? Hogy fellázadhatsz apád ellen? Nagyon felmérgetettél, fiam, és meg kell, hogy büntesselek. A kis hercegnőd mehet a börtönbe a hazug jósnő mellé. Amint látom, amúgy sem jártál sikerrel.

– De igen! – nyögte Aldo, és elővette zsebéből az Idősárkány szivárványos tojását. A hatás nem maradt el. Erigon király arca eltorzult, és felpattant, mintha kígyó csípte volna meg. Aztán nyugalmat erőltetett magára, és szinte kedvesen mondta:

– Azt add csak ide szépen, fiam.

Aldo, mint akit megbabonáztak, már nyújtotta a kezét, de Zsálya felkiáltott:

– Nem! Ez a herceg saját ideje! – És védelmezően átölelte Aldót.

– Nem kérdeztelek – mordult rá a király anélkül, hogy oda-pillantott volna. Kinyújtott karral indult a fia felé.

– Azonnal add ide!

– Nem! – hátrált Aldo.

– Ne próbálj velem ellenkezni, fiam! Add ide, amíg szépen mondom!

– Nem adom! – hátrált a herceg, és könnyek gyűltek a szemébe. A király pofon ütötte, aztán egyetlen mozdulattal vetette rá magát, mint a ragadozó a zsákmányra, hogy elvegye a szivárványszínű gömböt. Az időtojás azonban kiszökött Aldo kezéből, a levegőbe emelkedett, egy darabig lebegett a király feje fölött, aztán halk pukkanással szétpattant. Szivárványszínű füst szállt

fel belőle, és áttetsző zselé loccsant a padlóra. A király pedig, mintha áram ütötte volna, a földre zuhant. Arcán abban a pillanatban ráncok futottak végig, haja gyér, szürke szálakká ritkult, fogai kicsorbultak. Aztán az orra nyúlni kezdett, fekete csőrre vált, ujjaira tollak nőttek, két karja szárnyvá vált, lábai madárkarmokká. Szürke-fekete palástja is tollruha lett. Egy hatalmas dolmányos varjú tollruhájává. A vén király kitátotta a csőrét, hangosan káromgott, és zajos szárnycsapkodás közepette kirepült az ablakon.

Aldo arcán közben mintha vasalót húztak volna végig. eltűntek a ráncai, a szakáll, a sűrű, fekete haj omlott hullámosan a vállára, gyönyörű fiatal királyfivá változott. Ahogy a varjú káromgva elrepült, a királynőről is lehullott a dermedtség varázslata. Sikoltva ugrott fel a trónszékről, Aldohoz rohant, és magához szorította.

– Te vagy a király! – suttogta Anemona királyné, amíg ölelte a fiát.

– Nem, anyu – bontakozott ki a karjából Aldo. – Én még nem vagyok nagykorú. Addig te vagy a királynő. – És újra megölelte az anyját.

– Sikerült – suttogta Zsálya maga elé.

Aldo, Aevus királya

A birodalomban helyreállt a rend. Újra nappalok voltak a nappalok, éjszakák az éjszakák, tömlőcből pedig előjöhetek a király foglyai. A kastélyban mindenki felszabadult mosollyal járkált, hiszen az alattvalók korábban sokat szenvedtek attól, mekkora zsarnok volt a királyuk.

Zsálya – miután kipihente magát – elbúcsúzott a királynőtől és Aldótól.

– Köszönöm, amit a fiamért tettél – ölelte magához Anemona.

– Nem maradsz tovább? – kérdezte Aldo Zsálya kezét szorongatva.

– Lehetetlen – rázta a fejét Zsálya. – Vissza kell mennem a szüleimhez. Nagyon aggódnának miattam. Szeretnék minél hamarabb hazakerülni.

– Rendben – sóhajtott Aldo szomorúan. – Üzenek Fényiloncának és Efirfirának.

Amikor minden készen állt az indulásra, Aldo újra kézen fogta Zsályát.

– Elkísérlek az országhatárig.

Jó volt megint együtt repülni a lenyugvó nap narancsvörös fényében, ha el is szomorította őket, hogy ez az utolsó közös útjuk. Amikor a határra értek, leszálltak egy pillanatra. Zsálya

búcsúzóul átölelte Deinon nyakát, aztán megállt Aldoval szemben. A herceg mindkét kezét megfogta, és a szemébe nézett.

– Salvia hercegnő! Köszönöm, amit értem tétél. És anyámért. És az egész országért. Soha nem fogom elfelejteni. Soha nem foglak elfelejteni. Ha nagykorú leszek, és átveszem az uralkodást anyukámtól, hozzám jössz feleségül?

– Egyáltalán nem biztos, hogy valaha férjhez akarok menni! – nevetett Zsálya. – De remélem, hogy újra találkozunk. És akkor majd eldöntöm. Addig is élj boldogul! – Hosszan átölelte a herceget, aztán felugrott Efifira nyakába. Csak amikor már a holdfényben repültek, érezte, hogy gombóc gyűlik a torkába, annyira hiányzik neki Aldo.

Még javában tartott az éjszaka, amikor leszálltak az otthoni ablakpárkányon. Fényilonca egyetlen intésére Zsálya úti köntöse visszaváltozott a szokott cicás pizsamává.

– Megvan az időtojás? – kérdezte Fényilonca szokatlanul gyengéden. Zsálya bólogatott. Lecsúszott Efifira nyakából, és átölelte az unikorniscsikót. Akkor már záporoztak a könnyei.

– Nagyon fogsz hiányozni! – sírta. – Láthatlak még valaha?

Efifira Zsálya vállára tette a fejét, és a fülébe szuszogott. Fényilonca odaröppent Zsálya vállára, és megpuszilta az arcát.

– Köszönöm, hogy velem voltál – hüppögte neki Zsálya.

– Én köszönöm, hogy nem utasítottad el a kérésünket – hajolt meg a lepketündér.

– A szüleim... nem vették észre az eltűnésemet? – kérdezte Zsálya aggodalmasan.

– Nem lennék tündér, ha ezt nem tudnám megoldani – fortyant fel Fényilonca, aztán elnevette magát. Zsálya is vele nevetett.

– Látlak még valaha titeket? – kérdezte aztán elkomolyodva.

– Biztosan – ígerte Fényilonca. – Hogyha hasonlóan nagy bajba kerülnél, mint Aldo, Aevus Királyság segítségére siet. És biztosan meghívunk a közös nagykorúsági ünnepetekre – tette hozzá mosolyogva.

Zsálya nagy sóhajjal bemászott az ablakon. Efifira felröppent, a lepketündér is, Zsálya pedig addig integetett utánuk, amíg az unikorniscsikó is apró ponttá nem zsugorodott az égen. Aztán bebújt az ágyába, óvatosan a markában őrizgetve a szivárványszínű időtojást.

Arra ébredt, hogy anya benyit a szobába:

– Jobban vagy, kislányom? – kérdezte aggodalmasan. – Kialudtad magad?

– Igen, egészen jól vagyok – nyújtózkodott Zsálya. – Pedig elég későn értünk haza.

– Hogy mi? – értetlenkedett anya. – Magas lázad volt, átaludtad az egész napot.

– Aevus birodalmában jártam – magyarázta a kislány. – Meg az Idősárkánynál. Hoztam is tőle egy igazi időtojást. – Kinyitotta ökölbe szorított kezét, hogy megmutassa, de a színesen derengő gömb abban pillanatban szétpattant, a szivárványszínű füst pedig szétfoslott a levegőben.

– Szépet álmoddál? – kérdezte anya.

– Nem álom volt – tiltakozott Zsálya. – Tényleg elutaztam. Unikornison. Egy tündér volt a kísérőm, aki valójában tűzpille. Elmentünk a herceggel együtt, hogy visszafordítsuk az Idősárkányt. Megmutattam volna a tojást, amit kaptam tőle, de szétpukkant!

Anya felsóhajtott, és Zsálya homlokára tette a kezét.

– Nagyon lázas voltál – állapította meg. – Már aggódtunk érted. Zsálya az ablak felé pillantott, és hirtelen észrevett egy szivárványfoltot a párkányon.

– Odanézz! – nyújtotta ki felé az ujját.

– Mi van vele? – értetlenkedett anya. – Az ablakilincsen lógó hegyikristályod szórja így a fényt.

– Dehogy! – intette le felsőbbbségesen Zsálya. – Az az időtojás szivárványszínű füstje. Nem tudott kiszállni az ablakon. – És elégedetten visszadőlt a párnájára.

Tartalom

A herceg segítséget kér	5
Az unikornis kikel	12
Az első repülés	20
Indulás Aevus Királyságba	26
Zsálya küldetése	32
Az első támadás	41
Jön a tenger!	50
A kalózok	56
A tenger megvadul	62
Az erdei keresztút boszorkánya	69
A mocsári lidércek	76
A hegyi remete	83
Az Idősárkány fészke	91
Újra otthon	97
Aldo, Aevus királya	104

@ Orchard Literary Agency

A könyv megjelenését
a Nemzeti Kulturális Alap támogatta.

ISBN 978-963-410-580-0

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2020-ban.
www.pagony.hu

Szöveg © Kiss Judit Ágnes, 2020
Illusztráció © Szimonidesz Hajnalka, 2020
Kiadás © Pozsonyi Pagony Kft., 2020

Felelős kiadó: Banyó Péter
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Műszaki vezető: Pais Andrea
Tördelő: Mayoría Stefánia

Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkciós vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: Balizs Attila
www.dabasinyomda.hu

@ Orchard Literary Agency

@ Orchard Literary Agency